

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ

ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 5, ΑΘΗΝΑ 105 56
ΤΗΛ 32 50 378 - 32 11 149 ΦΑΞ: 32 13 667
E-mail: elia@ath.forthnet.gr
www.elia.org.gr

ΚΛΕΙΩ

Λειψία
1885-1891

	Τόμος Α΄	αρ.1-24	Ιαν. - Δεκ. 1885	σ.4+352
	Τόμος Β΄	αρ.25-48	Ιαν. - Δεκ. 1886	σ.4+368
	Τόμος Γ΄	αρ.49-72	Ιαν. - Δεκ. 1887	σ.4+380
	Τόμος Δ΄	αρ.73-96	Ιαν. - Δεκ. 1888	σ.4+378
	Τόμος Ε΄	αρ.97-120	Ιαν. - Δεκ. 1889	σ.4+380
Περ. Β΄	Τόμος Στ΄	αρ.121-144	Απρ. 1890 - Μάρτ. 1891	σ.4+372
	Τόμος Ζ΄	αρ.145-160	Απρ. 1891 - Μάρτ. 1892	σ.4+368

Σύνολο σελίδων: 28 + 2.598 = 2.626

ΚΛΕΙΩ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ
ΕΤΟΣΑ: 1885. ΤΟΜ. Ι. ΑΡ. 1-24.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

ΚΕΙΜΕΝΑ.

Ἄβου (Ἐδμόνδος) 30.
 Ἄβου (Ἐδμόνδος, βιογραφία ὑπὸ Συγγρόνου Ἐλ-
 ληνος, μετὰ εἰκόνας 33.
 Ἀγγίδων (περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν) 191.
 Ἀγορὰ ἀνδρῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖαις Ἀθήναις, μετὰ
 εἰκόνας 79.
 Ἀγῶνες (ὀλυμπιακοί), μετὰ εἰκόνας 94.
 Ἀδελφῆρτου (δὲ μῦθος τῶν), ἐκ τῶν τοῦ Chamisso
 219, 230.
 Ἀδελφοὶ (οἱ δύο), ποίημα Ἀλλέως Παράσχου 11.
 Ἄερος (περὶ καθαροῦ) 323.
 Ἀκαδημία ραπτικῆς ἐν Δρέσδῃ 48.
 Ἀκανθοχόρων (οἰκονομία, μετὰ εἰκόνας 220.
 Ἀλέξανδρος (δὲ) τῆς Βουλγαρίας ὡς Διογένης 327.
 Ἀλεξιβρόχιον (τὸ ἀρχαιότατον) 291.
 Ἀλεξιβροχίων (διάδοσις) ἐν Γαλλίᾳ 315.
 Ἀλεξιβροχίων (δὲ) πρώτος εἰρηγῆς τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ 315.
 Ἀμαξήλαται (οἱ) τοῦ Λονδίνου 255.
 Ἀναγνώσεως (ἡ τέχνη τῆς), κατὰ τὴν Ἐ. Λεγ-
 κουβὲ 146, 164.
 Ἀναγνώσεως (τοῖς), πρόγραμμα τῆς Κλειούσ 1.
 Ἀναμνήσεις, ποίημα Κ. Παλαμῆ 26.
 Ἀναπροφῆ (ἡ οἰκονομία καὶ ἡ πολιτεία ἐν τῇ) 82, 98.
 Ἀνεκδότα 253, 263, 290.
 Ἀνεκδότα (ιστορικά) 109, 211.
 Ἀνδῶν (ἱπποδρομία ἐν Παρισίαις καὶ ἡ ἑορτὴ) 207.
 Ἀνίας (ἡ πηγὴ τῆς) 352.
 Ἀπεργία (πολιτικὴ καὶ καλολογικὴ) 46.
 Ἀππίας (ἡ ἐπαύτις τῆς ὁδοῦ), μετὰ εἰκόνας 159.
 Ἄρεται καὶ κακία 276, 298.
 Ἀρχιτεκτονικῆς (κολοσσοὶ τῆς νεωτέρας) 331.
 Ἄσματα (ἀνεκδότα δημοτικά) Ἡπειροῦ 29, 46.
 Ἄστέρια (δύο), ποίημα ὑπὸ Γεωργίου Δροσίνῃ 13.
 Ἄστεροσκοπεῖα (τὰ) τοῦ κόσμου 291.
 Ἄστρα (τὰ), κατὰ τὸν Ἀ. Δωδὲ, μετὰ εἰκόνας 246.
 Ἄσματος (δὲ) τοῦ Ἐδαγγελίου, μετὰ εἰκόνας 110.
 Ἀτάλας (ἱστορία καὶ ταφὴ τῆς), μετὰ εἰκόνας 142.
 Ἀφροδίτη (ἡ τῆς Μήλου) ἀνευ στηθοδέσμου 63.

Βακτηριδίων (περὶ) 315.
 Βατικανοῦ (τὰ πυροβολικῶν τοῦ) 223.
 Βελγίου (προνόμια τῶν γυναικῶν τοῦ) 111.
 Βενετίας (τὸ νεώριον τῆς) 303.
 Βερολίνου (οἱ ῥάπτει τοῦ) 291.
 Βερολίνου (στατιστικὴ τοῦ) 239.
 Βιβλιοθήκη 144, 157, 207, 220, 251, 279, 289, 302.
 Βιβλιοθήκη (ἡ ἐν Βιργγιᾷ) σεισπέσεις 239.
 Βίσμαρκ (αἱ πρὸς τιμὴν τοῦ, ἑορταὶ ἐν Βερολίνῳ),
 ὑπὸ Ἀ. Ν. Ρούκῃ 152, 162.
 Βράμβραχ (ο ἔκδοσις τοῦ) 263.
 Βροχὴ (τεχνητὴ) μετὰ εἰκόνας 205.

Γαστρονομικὰ 339.
 Γεώργιος Ἰακωβίδης (σύγχρονος ἑλλν. τέχνη) καὶ
 τὰ „Μικρὰ παθήματά του“ 12, 15.
 Γκάιτε (ἀμοιβὴ τῶν ἐκδοτῶν τοῦ) 175.
 Γλυπτικὴ (ἡ) διδασκαμμένη, μετὰ εἰκόνας 30.
 Γνώμαι 338.
 Γόρδων (Κάρολος Γεώργιος), μετὰ εἰκόνας 65.
 Γραμμὴ (ἡ ταχίστη ταχυδρομικὴ) 94.
 Γυμναστικὴ (ἡ) παρὰ τοῖς ἐνόμοις 166.
 Γυναῖκες τῆς γαλλ. ἐπαναστάσεως, μετὰ εἰκόνας 255.
 Γυναῖκες δηλητηριαζόμεναι 354.
 Γυναικῶν (τιμωρία ἐριστικῶν), μετὰ εἰκόνας 223.

Ἄενδρα ἐν Σκωτίᾳ 351.
 Δημοσθένης, ὑπὸ Ἰ. Ξενιάδου, μετὰ εἰκόνας 241.
 Διάρκειαι τῆς ζωῆς ἐν Εὐρώπῃ 351.
 Διφὰ ρινόκερω 175.
 Δούνα καὶ λαβεῖν ἐν τῷ οἴκῳ 234, 250.
 Δωδὲ (Ἀλφόνσος), μετὰ εἰκόνας 255.
 Δυνατώτεροι (ὥρα καθ' ἣν εἰμεθα) 351.

Ἐγκλημα καὶ παραφροσύνῃ 266, 275.
 Ἐκδόσεις (μοχθηρὰ) 311.

Ἐκπαίδευσίς (ἡ σύγχρονος ἐν Γαλλίᾳ) 159.
 Ἐλλὰς (ἡ) ἐν τῇ Γερμανικῇ Βουλῇ 30.
 Ἐλληνοπούλα (ἡ), στίχοι J. N. μετὰ εἰκόνας 145.
 Ἐλληνοπούλα (τὸ), στίχοι J. N. μετὰ εἰκόνας 129.
 Ἐμὲ, ἡ Κιουρτσισσα 343.
 Ἐνοπιῶν (περὶ δραματικῶν), μετὰ εἰκόνας 305.
 Ἐξεις (παρισναί) 239.
 Ἐπαγγέλματος (προσόντα φυσικὰ καὶ ἐκλογῆ) 181.
 Ἐπαναστάσις (ευρωπαϊκὴ) 144.
 Ἐπιστήμη καὶ Εὐσπλαγχνία τοῦ Μάξ, μετὰ εἰ-
 κόνας 62.
 Ἐπιστήμη (παλαιὰ) 338.
 Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἐσπερίας ὑπὸ Ματαιότητος Πε-
 ριέργου. Ἐν τέλει ἐκάστου φυλλαδίου. Σκο-
 πὸς τῶν ἐπιστολῶν τούτων 14.
 Ἐπιστολὴ (συγγραφεύς) 291.
 Ἐπιστημονικὰ (ποιήματα) 346.
 Ἐπὶ δαΐματα (νεὰ) 327.
 Ἐρωτος (ἐπικειρόντων ἀρματαλικῶν) ὑπὸ Σ. Οἰκο-
 νόμου 116, 130.
 Ἐυαγγελισμοὶ (ἡ ἑορτὴ τοῦ) 110.
 Ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις 296, 324.
 Ἐφημερίδες (δύο αἱ) τοῦ κόσμου 291.

Ἡράκλειος Κλέωνος Ραγκαβῆ, μετὰ εἰκόνας 317.
 Ἡρώις (ἡ πρώτη) τῆς γερμανικῆς ἱστορίας, μετὰ
 εἰκόνας 281.
 Ἡρῶ καὶ Λεάνδρος τοῦ Μποδενχάουζεν, μετὰ εἰ-
 κόνας 62.
 Ἡρῶ καὶ Λεάνδρος, ὑπὸ Σπυριδωνοῦ Παγανέλλῃ 97.

Θαυμαστά (ἀκριτόμυθοι) τοῦ Γκραβὲ 291.
 Θαΰματα ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Ὁ στόμαχος 66.
 Θεᾶτρα (δὲν πρέπει τις νὰ βλέπεται, ἀλλὰ νὰ
 βλέπῃ ἐν τῷ) 63.
 Θεοδῶραι (αἱ δύο), ὑπὸ Felix Vogt.
 Θῦμα εὐγενὲς τῶν ὑψηλῶν τακτικῶν 47.

Ἰατρική ἐν Ταύροις τοῦ Γκάιτε καὶ εἰκῶν Ε.
 Κανάδ 15.
 Ἰχθῦς ἐκ μετάλλου, ἀλλὸ νηχόμενοι, μετὰ εἰκό-
 νας 48.
 Ἰχθῦς (κυνηγετικὴ καὶ θαλάσσιαι λαγυαί), μετὰ
 εἰκόνας 288.

Καλλονὴ, ἡ εἰκῶν τοῦ Τούμαν 175.
 Καπνὸς (δὲ) ὡς θερμὸν τῆς ἐπιστήμης 327.
 Καρμέλα, διήγημα ὑπὸ E. de Amicis 206, 221.
 237, 254, 262.
 Κάρρ (ἡ Ἀλφόνσος) καὶ αἱ ἀνοδοδέσμοι τοῦ 111.
 Καρὰ (ἡ ἐπὶ τῆς Αἰτίας) 291.
 Κεραυνοὶ (δὲ) καὶ αἱ ἐνέργειαι αὐτοῦ, μετὰ πέντε
 εἰκόνας 52.
 Κεφαλή (ἑρῶ) Νίγηρος 291.
 „Κλυταιμνήστρα“ (ἡ) τοῦ Sieger 291.
 Κόκκος (δὲ), μετὰ εἰκόνας 184.
 Κολόμβου (τὸ ἄδῳ τοῦ), μετὰ εἰκ. 336.
 Κοραῆ (πολιτικὴ διαθήκη τοῦ) 267.
 Κούρτις (Γεώργιος), μετὰ εἰκόνας 255.
 Κωνσταντίνου (τὸ λάβαρον καὶ ὁ θρίαμβος τοῦ)
 ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου, μετὰ εἰκόνας τοῦ
 Ραφαῆλ 232.

Λαγυαὶ (Νινὼν δέ, τέσσαρες ἡλικίαι) μετὰ εἰκό-
 νας 142.
 Λάζκαρος ὁ πτωχὸς καὶ ὁ πλούσιος, μετὰ εἰκόνας 94.
 Λεῖκιωμα (εἰς τὸ) τῆς κ. Αἰκ. Ἀλ. Κ., ποίησις
 Γ. Δροσίνῃ 302.

Μακροβιότης (παλαιὰ καὶ σημερινὴ) 142.
 Μαργαρίται (εἰς τῶν τοῦ Κοραῆ) 287, 314, 335.
 Μέθοδος συντηρητικῶν στρατηγικῶν τῶν νεογεν-
 νήτων 47.
 Μένδελ (δὲ) καθηγητῆς) 239.
 Μετεωριτῶν (περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν), μετὰ πολ-
 λῶν εἰκόνας 155, 168, 186.
 Μήτηρ ἀναγνώστῃ τῆς Κλειούσ, μετὰ εἰκόνας 46.

Μήτηρ (ἀπέφειε φρονίμου). Τὰ κρίσιμα ἐπὶ 8. —
 Ἐξομολογήσεις ἀσάτου 17. — Ἄν ἐχω και-
 ρόν 18. — Ἡ διὰ τῶν τέκνων ἀγωγὴ τῶν
 γονέων 40. — Δύο κακῶν προκειμένων, τὸ
 μὴ χεῖρον βέλτιον 59. — Εἶμαι εὐτυχῆς
 139. — Οἰκονομία 148.
 Μηχανὴ (ἀποβλακτικὴ) ἐν Δρέσδῃ 47.
 Μικρὰ Ἀλληγογραφία. Ἐν τέλει ἐκάστου φυλλαδίου.
 Μικροσκοπιῶν (πρόχειρος κατασκευὴ), μετὰ εἰκό-
 νας 16.
 Μιρτσβίνσκας (δὲ) δοῖδος) 268.
 Μόζαρε (δὲ) ὑψασματοπώλης.
 Μουσικὴ καὶ θεᾶτρα 253.
 Μύρμιχα (τὸ παραμῦθον τοῦ), μετὰ εἰκόνας 177.

Ναπολιὼν δ Μ. ἐν Ἀγ. Ἐλένη, μετὰ εἰκόνας 243.
 Νευροκάθεια (σύγχρονος), Δρ. Ε. Μ. 329.
 Νύχτα (ἀπριλιάτικη), ποίημα Ἰ. Πολέμη 231.

Ἰθδόντων (ἐπιμέλεια τῶν) 134.
 Οἰδίπους (δὲ) ὑπὸ Παγανέλλῃ, μετὰ εἰκόνας 194.
 Οἰκόπεδα ἐν Νέα Ἰόρκῃ 351.
 Οἶνος (δὲ) κάλλιπτος) 87.
 Ὀμηρικὴ μετάφρασις, ὑπὸ Γ. Παράσχου, μετὰ
 εἰκόνας 257, 269.
 Ὀνειρα (τεχνητὰ) 93.
 Ὄνοι καὶ σοφοὶ ἐν καιρῷ μάχης 79.
 Ὄρη (τὰ ἐκ πάγου), μετὰ εἰκόνας 312.
 Ὄρνιθογαλῆ (ἡ), μετὰ εἰκόνας 348.
 Ὄρνιθοκομία (τεχνητὴ), μετὰ εἰκόνας 265.
 Ὄρος (συντηροῦν) ἐν Μεξικῷ 327.
 Ὀρφανὰ (τὰ, τοῦ Ν. Γύζῃ), μετὰ εἰκόνας 142.
 Ὄσιριδος (συναυλία ἐν τῷ ναῦ τοῦ), μετὰ εἰκό-
 νας 79.
 Οὐγὰ (ἀσθένεια Βίκτωρος) 159.
 Οὐγὰ (θάνατος καὶ δυσφορία ἀνεκδότα περὶ) μετὰ
 εἰκόνας 174.
 Οὐλοσελί (λόρδος) καὶ Μαχθῆς, μετὰ εἰκόνας 81.
 Ὄφθαλμῶν (στατιστικὴ τῶν) 64.

Παγανίνῃ (αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τοῦ), μετὰ εἰκό-
 νας 122.
 Παθήσεις (αἱ ἐκ τοῦ στηθοδέσμου παθήσεις) 63.
 Παιδίον τρίτου καὶ τρίτου 303.
 Παιδίον (ἱστορία ἐνός), διήγημα ἐκ τοῦ γερμανι-
 κοῦ 11, 26, 43, 59, 75, 90, 107.
 Παιδίον (ἔξανθὸν καὶ μελαγχροῦν), ἐπίσημος στα-
 τιστικὴ) 80.
 Παλέριου (οἱ νεκροὶ τοῦ), μετὰ εἰκόνας 300.
 Παναγίαν (εἰς τὴν), στίχοι Δ. Ε., εἰκῶν Ραφαῆλ 193.
 Παπαῦ (ἡ βασίσα τοῦ), μετὰ εἰκόνας 122.
 Παραρτήματα (τὰ πολυχροῦν συρρικτῶν) 143.
 Παρατηρήσεις (γλωσσικαί), ὑπὸ Ἀδαμαντίου Κο-
 ραῖ 13, 29.
 Παρατηρήσεις (γλωσσικαί) ὑπὸ Ἀ. Λασκαράτου 199.
 Παρατηρήσεις (γλωσσικαί), ὑπὸ Ε. Δ. Ροῦδου 113, 225.
 Παρισίων (δὲ) στόμαχος τῶν) 303.
 Παστέρ (δὲ) καὶ οἱ γαστρίμαργοι 43.
 Πατρὸς (ἀπέφειε φρονίμου). Τὸ φόβητρον τοῦ
 οἴκου 200.
 Πεπρωμένου (δὲ) ἀνθρώπος τοῖ), διήγημα Ἰβάν Τουρ-
 γένιεφ 123, 136, 158, 171, 188.
Περίπατοι (ἀστρονομικοὶ):
 Α'. Μία ἐπίσκεψις εἰς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον 203, 216.
 Β'. Ἡ θυγάτηρ τῆς γῆς 216, 235.
 Γ'. Ὁ Ἄρης 236.
 Πλάτων καὶ Ἀλευβιάδης ἐν τῷ σοκρατικῷ μαρτυ-
 ρίῳ, μετὰ εἰκόνας 46.
Πλαστογραφίαι (δὲ) ὑπουργοῦ τῆς) 332.
 Πλοῦτος (δὲ) ἐθνικὸς) τῶν μεγάλων κρατῶν 303.
 Πνευματισμὸς (τὰ σύγχρονα αὐτοκίνητα τραπέζια
 καὶ δὲ) 15.
Πνευματισμοῦ (περὶ), ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Ρ. Ραγκαβῆ:
 Α'. Περιήματα ὄν ὑπῆρξα αὐτόπτης.
 1. Περιεστραφὴ τραπέζων 22.
 2. Τράπεζαι τῆ βουλῆς οὐπέκουσαι 23.
 3. Σκευὴ δονούμενα 23.

Πνευματισμού (περί), υπό Αλεξάνδρου Ρ. Ραφαήλ: 123.
A' Παιράματα 59. ὄψη αὐτοπύτης.
 4. Πνεύμα φυχρῶν 23.
 5. Αἰωρούμενα σκευῆ 23.
 6. Αὐτοκίνητα σκευῆ 24.
 7. Σπινδύρες 24.
 8. Κρούσεις 25.
 9. Τράπεζαι ἀμιλοῦσαι 38.
 10. Σκευὴ ἐρημητικῶν τῶν στοχασμῶν 38.
 11. Σκευὴ μαντεύοντα 38.
 12. Ἄνθρωποι μαντεύοντες 39.
B' Φαινόμενα ἐξόπιστα, ἃ ὁμῶς γνωρίζω μόνον ἐξ ἄκοις 39.
 13. Ἄνθρωποι εἰς ὄψος αἰωρούμενοι 40.
 14. Μουσικὰ ὄργανα αὐτομάτως παίζοντα 40.
Γ' Φαινόμενα μύλων ἢ ἀμφίβωλα 55.
 Συμπέρασμα 56. 72.

Πνευματισμοῦ (καὶ πάλιν περί), μετὰ εἰκόνων 212.
 Πηγμένους (πρῶται βοήθειαι εἰς τοὺς πηγμένους), μετὰ εἰκόνων 32.
 Ποδῶν (σιμυρότης κινεζικῶν) 339.
 Ποιητικῆς (χειροσυγῆς) 256.
 Πόλεμος (ὁ ὑπὸ τῶν θαλάσσης), μετὰ εἰκόνος 293.
 Πονηρία (παιδική), μετὰ εἰκόνος 16.
 Ποσειδῶνος πλοῦς, μετὰ εἰκόνος 30.
 Προσβουτῆς (ὁ ἀμύστακος) 304.
 Προσόνων ἑκαστοῦ (κῆρυξ καὶ πάγων τῶν) 174.
 Προσίμων (σαβαρῶν) 30.

Ψραντήρια τῆς ἀρχαίας Ἀμοροῦ 123.
 Φαρμακευτικῆ Σχολῆ ἐν Χικάντῳ τῆς Ἀμερικῆς 95.
 Φάρος (ἡλεκτρικὸς), μετὰ εἰκόνος 312.
 Φιλοσοφία (ἡ) παρὰ τοὺς διαφόρ. λαοὺς 344.
 Φωτισμός (ὁ A' καὶ ἡ Ἀναγέννησις (ἀπόσπασμα ἐξ ἀνεκδότου πονήματος), ὑπὸ Εἰρηναίου Ἀσπιού 3.
 Φυλλοζήνα (μυνοσὴ) 256.
 Φυσικὴ ἱστορία, ὑγιεινῆ, οἰκονομικὴ 279.
 Φυσιολογία (ὁ ἔγκεφαλος τοῦ ὄσθου καὶ οἱ) 238.
 Φυτὰ (νευρικὰ) 86.
 Φυτῶν (ἢ ἀπονάμωσις τῶν) 290.
 Φυτῶν (περὶ κινήσεως τῶν) 242.
 Φυτῶν (τῶν) χειμερῶν παθήματα. Δρ. Ε. Μ. 334.
 Φωτισμός (ἡλεκτρικὸς) τοῦ Σουὲξ 315.
 Φωτισμός (ἡλεκτρικὸς, τοῦ Ἀτλαντ. Ὠκεανοῦ) 142.

Χαρτοποιεῖα τοῦ κόσμου 352.
 Χριστογενῶν (χριστιανικῆ ζωγραφικῆ καὶ ἡ ὑπὸ Τσικ εἰκόνων τῶν) 15.

Καλλονή (βενετικῆ). Blaas. 341.
 Καλλονή. Τούμαν. 165.
 Κερανοῦ (ἐνέργειαι τοῦ). 52. 54. 55.
 Κίμων. 185.
 Κολόμβου (τὸ ὄνομα τοῦ). Reiffenstein. 324.
 Κοιμήσεις πρὸ 100 ἐτῶν. 237.
 Κόρινθα. Ἡρα Κώμων. 325.
 Κούρτιος (Γεώργιος). 241.
 Κωνσταντίνου (ὀρνιακοῦ τοῦ Μ.). 233.

Λιβάνου (αἱ κέδροι τοῦ). 228.
 Λάζαρος (ὁ πλοῦσιος καὶ ὁ πτωχός). 89.

Μαρίνα (ἡ Αὐτοκράτειρα). 320. 321.
 Μαχθῆς καὶ Οδοσολεῦ. 81.
 Μηδείας (ἀποχωρισμός). Feuerbach. 296—7.
 Μητερίας (ἡ δύο). Oemichen. 329.
 Μηρικὴ εὐδαμονία. 41.
 Μικροσκοπίου (κατασκευῆ). 16.

Ναπολέοντος (ὁ τάφος τοῦ Μ.). 248.
 Νεφρῶν (ἡ στοῦ τῶν). 300.
 Νερόπια (ἡ). 120.
 Νινὸν δὲ Ἀσυλωῶ. 144.

Οἰδίπους (ὁ). Ἰ. Σταλλερετ. 196—197.
 Ὀρη (κρυστάλλινα). 313.
 Ὀρνιθοαγῆ (ἡ). Gerber. 349.
 Ὀρνιθοκομία (τεχνητὴ). 265.
 Ὀρφανὰ (τὰ). Ν. Γύζης. 137.
 Ὀυγγὰ (Βίκατος). 162.
 Ὀφθαλμία (ἡ ἀνακουμένη ἐκ τῶν ὕδατων, J. Bertrand. 333.

Παγωνίη (αἱ τελευταῖαι στιγμαί). 117.
 Παθήματα (μικρὰ). Γ. Ίακωβίδης. 12.
 Παναγία (del Granduca). Ραφαήλ. 193.
 Παναγία (ἡ). Μουρούς. 201.
 Παναγία (ἡ) τοῦ Σέξτου. Ραφαήλ. 213.
 Παπακοῦ (τὰ βιάσανα τοῦ). 201.
 Παρνασσός (ὁ). 217.
 Πλοῦν (τὸ σωστικόν). 248.
 Πηγμένους (πρῶται βοήθειαι εἰς τοὺς). 32.
 Πόλεμος. 257.
 Ποσειδῶνος πλοῦς. Ο Σαίτς. 30—21.

Ραφαὴλ Σάντη. 209.
 Ρεμβάζουσα (ἡ). Ε. Σίχελ. 308.

Σανδαλοποιός (ἀρχαῖος Ἕλληνας). 232.
 Σημαντρο (τὸ) τῆς πρωτογονικῆς. 7.
 Σοπεργάουερ (Ἀρθούρος). 157.
 Συναλία (ἀρχ. αἰγυπτιακή). Καλέ. 69.
 Συνδιάσκεψις (ἀφρικανική). 14.
 Σοφίε. Κολαλδρόβσκι. 180—181.
 Σωκράτης (ὁ) πίνων τὸ κύνειον. 37.

Τάμμα (τὸ). Ν. Γύζης. 25.
 Τηλεσκοπίου (χειρισμός). 205.
 Τηλεφωνικὴ ὑπηρεσία. 148.
 Τισανῶν συμπτώσεων. Ἰωσήφ Κίς. 345.
 Τορπάλοβλιον (εἶδος). 293.
 Τουργένιεφ (Ἰβάν). 136.

Υἶος (ὁ ἄσματος). 104.

Φάρος (ἡλεκτρικὸς). 312.
 Φωτογραφία (πνευματιστικῆ). 216.
 Φωτογραφούμενος (ὁ μικρός). 231.

Χριστὸς (ὁ) περιπατῶν ἐπὶ τῶν ὕδατων. 264.
 Χριστογεννα (τὰ). Α. Τσικ. 9.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Ἄβου (Ἐδμόνδος). 33.
 Ἄγγελος (ὁ προστάτης). Κάουμππαχ. 228.
 Ἄδωνες (δαιμονιακοί). 85.
 Ἀδαλάμχος (ὁ κόμηξ) παρὰ τῷ Χαγάνῳ τῶν Ἀββ-
 ρων. 320.
 Ἄδωνων (ἡ Σχολὴ τῶν). Ραφαήλ. 245.
 Ἀκανθοειδῶν (οἰκογενεῖα). 220.
 Ἀλχάμβρα. 277.
 Ἀναγέννησις (ἡ μετὰ θάνατον) τῆς ψυχῆς. 212.
 Ἀναγκη (ὁ πλῆν). 121.
 Ἀνδῶν (ἀγορὰ) ἐν Ἀθήναις. 73.
 Ἀντιγόνη (ἡ) παρὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Πολυδαίκοις. 302.
 Ἀππία (ὁδὸς) ἐν Ρώμῃ. 169.
 Ἄρης (ὁ). 236.
 Ἄρτεμις. 361.
 Ἀτάλας (ἡ ταφὴ τῆς). 138.

Βάνερ (Ριχάρδος). 225.
 Βίσμαρκ (ὁ) κατασπαζόμενος ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτο-
 ρος. 153.
 Βοδῶν (ἀνατιναχτῆς). 306.
 Βροχί (τεχνητὴ). 205.

Γλυπτικῆς (ἡ). W. Schultz. 24.
 Γόρδων πασάξ. 65.
 Γυναῖκες βουλευούμεναι. 253.
 Γυναῖκων (τιμωρία) ἐριστικῶν. 221.

Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ. 244.
 Δωδὲ (Ἀλφόνσος). 252.

Εἰρήνη. 269.
 Ἑλληνοπούλα (ἡ). Μιλέσκοη. 145.
 Ἑλληνοπούλα (τὸ). Schwarz. 129.
 Ἑπαίτις. Γαβριὴλ Μάζ. 149.
 Ἐπιστήμη καὶ Εἰσοπλάγνια. Μάζ. 57.
 Ἐρως πρωτογενής. E. Klinch. 305.
 Ἐστιάδων (Σχολῆ). 273.

Ἡρόκλειος (ὁ). 317.
 Ἡρώ καὶ Αὐάνδρος. Μπένδενζουζεν. 52.
 Θουονέλα ἡ ἡρώξ. Böhm. 284—285.

Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης. 189.
 Ἰχθὺς κωνηγετικὸς 283. 9.
 Ἰχθὺς νηχόμενοι. 48.

Ραπτομηχανή (ἡλεκτρικῆ) 238.
 Ραφαήλ Σάντη, βιογραφία μετὰ εἰκόνων 209.
 Ρότσολδ (πέισμα) 351.

Σαλιτσבורγ (τὰ εἰσοδήματα καὶ αἱ ἐριδες τοῦ) 223.
 Σήμαντρο (τὸ) τῆς πρωτογονικῆς, στίχοι κατὰ πα-
 ράφρασον τῆς κ. J. N. (μετὰ εἰκόνος) 7.
 Σιδηροδρόμων (ἀνάπτυξις τῶν) τῆς γῆς 175.
 Σιγάρων (κατασκευὴ ἐν Ἀμερικῇ) 351.
 Σκέψεις φρονίμοι καὶ ὁρθὰ συμπεράσματα 112.
 Σοπεργάουερ (Ἀρθούρος), βιογραφία μετὰ εἰκόν-
 ος 157.
 Σοπεργάουερ (ἐντυπώσεις ἐκ τῶν ἔργων τοῦ) 13.
 29. 62. 78. 92. 109. 126. 135.
 Στατιστικὴ 106.
 Στοργίης (θεῖα μητρική), κατὰ E. Pasqué 272.
 Συγκοινωνία (τηλεφωνική) μεταξὺ τριῶν πόλεων 303.
 Συμβουλή πρὸς τὰς ἑλληνίδας 207.
 Συνδιάσκεψις (ἡ ἐν Βερολίῳ Ἀφρικανική), μετὰ
 εἰκόνος 14.
 Συρμὸι ἀνδρῶν παρὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας. Ἰπτά-
 ρδης 127.
 Συρμὸι. Ἐν τῆσι ἐκάστου φυλλαδίου μετὰ ὑπο-
 δεγμάτων. Εἰσαγωγικὴ ἀπολογία 15.
 Συρμὸι κλασσικοὶ 111.
 Συρμὸι δημοτικοὶ καὶ οἱ κατόπιν μέχρι τῶν Μη-
 δικῶν 95.
 Συρμὸι παρὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους.
 Αἷτια τῆς μικρῆς αὐτῶν ἐξαπλώσεως 79.
 Σωκράτης, ὑπὸ Ν. Καζάζη, μετὰ εἰκόνος 34. 49. 68.
 Σχετικὸν ῥάβδου πρὸς βροχὴν 339.

Τάμμα (τὸ), μετὰ εἰκόνος τοῦ Ν. Γύζη 30.
 Τελέσπλα, δῆγμα ἑλληνικῶν 283. 294. 308.
 Τηλεγραφοὶ ἐν Ἀγγλίᾳ 255.
 Τηλεφωνῶν (τὸ, ἐν Ἀμερικῇ) 142.
 Τηλεφώνου (ὁλίγα τινα περί), μετὰ τεσσάρων εἰ-
 κόνων 143. 147.
 Τισανῶν (συμπόσιον παρὰ τῶν), μετὰ εἰκ. 344.
 Τουργένιεφ (Ἰβάν), μετὰ εἰκόνος 136.
 Τουρῆου (ἡλεκτρικὸν φωτισμὸς τοῦ) 291.
 Τραπεζία (τὰ αὐτοκίνητα), ὑπὸ Ἰ. Ἰστωρῆδου Σκυ-
 λίσση 1.
 Τριγῶν (ἐμπόριον ἀνθρωπίνων) 339.

Υἶδατος (ἡ δύναμις τοῦ) 251.
 Ὑγιεινὴ 347.
 Ὑπνος (ὁ), ποίημα Κ. Παλαμῆ 350.

ΕΚΔΙΟΤΑΙ ΑΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΑΕΙΨΙΑΙ

ΑΡΙΘΜ. 1. Συνοδοῦ, ἀρχομένη ἀπὸ 1. Ἰανουαρίου ἐκάστου γένος, ἐτήσια μόνον καὶ προκληρονομία: **ΕΤΟΣ A'.**
 Τόμος A'. Ἰανουαρίου 1885.
 Πρωτοτύπου 20 ἡ μήρη. 16.
 Ἰανουαρίου 1885.

ΤΟΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ

Ἦς ΚΛΕΙΩΙΣ κύριος σκοπὸς εἶνε ἡ μετάδοσις παντὸς ὀφελίμου ἅμα καὶ τεχνολογίας, ἔχουσης πρὸς τοῦτο ὑπερκατακλιμένην τὴν συνεργασίαν τῶν προσφιλεστέρων παρ' ἡμῶν λογίων καὶ παρεσκευασμένων τῶν τέλειον καλλιτεχνικῶν αὐτῆς καταρτισμένων. Πρὸς πᾶσαν τάξιν καὶ ἡλικίαν ἀναγνωστῶν ἀποτεινομένη, ἡτοῦ ἐνδιαφέρουσα τοὺς σπουδαίους ὡς ἀπλή ἡμέτερος ἐν Εὐρώπῃ διανοητικῆς κινήσεως, οἰκεία πρὸς τοὺς φίλους τῆς τέχνης διὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν συγγεγραμμένων πρὸς τὰ ἡμέτερα ἤθη, τὴν ἠθικότητα, τὴν ἱστορίαν ξένων ἀριστοτεχνημάτων, προσφιλοῦς ἐν πάσῃ οἰκογενεῖᾳ ἕνεκα προσηννοῦς ἐρμηνείας τῶν δημοτῶν διδαγμάτων τῆς ἐπιστήμης, τῶν παντοίων ἐφευρέσεων, τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας καὶ τῆς σκοπίμου συστάσεως τῶν σεμινοτέρων συρμῶν, πρὸς πάντας δὲ ανεξαιρέτως προσιτὴ διὰ τῆς μετρωτάτης αὐτῆς συνδρομῆς, πρώτιστον μέλημα δὲ ἔχη τὸν συνδυασμὸν τῶν προθέσεων τούτων πρὸς τὴν ἑθνικὴν προτίμησιν τῶν προϊόντων τῆς νεωτέρας ἡμῶν φιλολογίας καὶ τέχνης, ἐπιβλέπουσα βαθμικῶν ἐξισώσῃ τὴν ἑλαφρῶς φιλολογικὴν καὶ οἰκογενειακὴν αὐτῆς ἀποστολὴν πρὸς ἑλληνικὴν καὶ ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ περιβολίῃ.

Εὐδαίμων δὲ συμπληρώσει τοῦ προγράμματος τούτου ἀνεμένει νὰ θεωρηθῇ ἡ Σύναξις τῆς ΚΛΕΙΩΙΣ τοῦτο, νὰ καταστήσῃ σὺν τῷ χρόνῳ τὸ ἀνα χείρας φύλλον ἄξιον τῶν παλαιῶν συμπαθειῶν τοῦ ὄνομαιτος, ὅπερ ἐξέλεξε, περιουλόγουσα μετὰ φιλοτιμίου προσοχῆς πᾶν τὸ ἐνδιαφέρον τὰ ἡμέτερα πράγματα καὶ ἤθη ἢ ὅπωςδήποτε δυνάμενον νὰ ἐξυπερησῇ καὶ διαμορφώσῃ αὐτά.

ΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΤΡΑΠΕΖΙΑ.

— Πιστεύεις;
 — Τί νὰ πιστεύσω;
 — Πιστεύεις καὶ σὺ εἰς τὰ περι τούτων πάλιν θρ-
 λούμενα;
 — Ὅχι ἀπολύτως· ἀλλὰ δὸς νὰ ἐξηγηθῶ. Πιστεύω ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἰσέτι δὲν ἀνεκάλυψεν ὅλας τὰς φυσικὰς δυνάμεις ἢ ἐνεργείας· ἐπομένως, ἡ ὑπαρξίς δυνάμεις τινος τῆς ἀγνώστου, ἐπιδρωσίης εἰς τὰ ἄψυχα, ὡς ἡ τοῦ μαγνήτου καὶ ἡ τοῦ ἤλεκτρο, δυνάμεις ἐξάπαντος φυσικῆς, ἀλλ' ἔτι ἀνεξερευνήτου καὶ ἀνονομάστου, μὴ φανταίτη πιδανωτάτη· ὅτι ὁμοίως ἡ δυνάμις αὐτῆ ἔχει καὶ νοῦν, ὅτι μαντεύει, ὅτι ἐρωτωμένη ἀποκρίνεται, τοῦτο καταγελῶ ὡς ὄλως παιδαριῶδες καὶ ἀνάξιον τῆς προσοχῆς ἀνδρῶν σπουδαίων. Ἄν μ' ἐξέλαβες ὡς πιστεύοντα καὶ εἰς τοῦτο, ἀπόρει τότε καὶ ὁ, τι ἂν θέλῃς λέγε με.

Ἄκουσον δὲ πόθεν ἐσχημάτισα τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ἐν τῇ φύσει ὑπολαμβάνει καὶ ἄλλη τις δύναμις ἐπὶ ἀνεξικητίας, ἢ ἡ αὐτῆ ἐκείνη τοῦ ἤλεκτρισμοῦ καὶ τοῦ μαγνητισμοῦ, εἰσέτι ἀνεφάρμοστος κατὰ πάντα, ἰκανὴ νὰ εἰσχωρήσῃ καὶ εἰς τὸ ζῆλον, καὶ νὰ κινήσῃ τράπεζαν μονόποδα, τρίποδα ἢ τετράποδα, εἰς ἐκπληξίν τῶν θεωμένων. Ἄκουσον.

Τῷ 1839, ὅτε φήμη περὶ αὐτοκινήτων τραπέζων, σαφῶν ἢ πινακωτῶν οὐδεμίᾳ ἠκούετο, διεδόθη ἡμέτερον τινα ἐν Σμύρνῃ, ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Χ. Σ. ἀξιωματικοῦ μεταξὺ τῶν ἐμπόρων καὶ ἀνθρώπου λιαν γνωστοῦ μοι, δύο ἤδη νύκτας συνέβαινε τι ἀπορίας ἄξιον, μεγάλως ἀνησχοῦν τοὺς οἰκειοὺς, ἀδυνατοῦντας νὰ τὸ ἐξηγήσωσιν. Ὁ κ. Χ. Σ. συνεκατόικει μετὰ μίαις ἀνεψίαις του καὶ μίαις ὑπηρετριάς, ἀμφοτέρων ὡς ἐγγίστα συνήλικων, δεκαοκτὼ ἀγουσῶν ἐτη, ἢ τὸ πολὺ εἰκοσιν. Ἐνῶ, προϊούσης τῆς νυκτός, ἐκάθητο αὐταὶ ἐν τινι τῶν προσγειῶν δωματίων, μόναι καὶ ἠσχολημένοι εἰς γυναικεῖα ἔργα, ἡ μὲν βράπτουσα, ἡ δὲ πλέουσα κνημίδας ὑπὸ τὸ φῶς λύχνου ἱσταμένου ἐπὶ τραπέζης, ἐν μέσῳ τοῦ

δωματίου, ήκουσαν αίφνης βόζόν τινά υπό τήν τράπεζαν, έπειτα δε κρότους επί μάλλον και μάλλον ισχυροτέρους. Έκπλαγείσαι έξ αούτων, ήγέρθησαν έμφοβοι, και τότε οι κρότοι, αναχωρήσαντες ώσάυτως άπό της τραπέζης, ήκούσθησαν επί του πλησιεστέρου παραθύρου, κειμένου όχι μεταξú της οδού και του δωματίου, άλλα μεταξύ τούτου και του προδóμου της οικίας. Άτο δ' άπλώως ύαλόφρακτον. Ένόμισαν ότι άνδρωπος έκρουεν έξωθεν τά πλαίσια τών ύάλων διά γρόνθων, ώστε να τās συντρίψη, και έκλαβούσαι ότι κλέπτης εισέδυσεν εις τήν οικίαν, έτρεξαν προς τήν θύραν όπως τήν κλειδώσωιν ένδοθεν, επειδή και αύτη έξήγε προς τόν αυτόν πρόδομον.

Άλλά και ή θύρα επί τη προσεγγίσει των κατελήφθη υπό σκασμών. οι κτύποι έπέρασαν εις αύτήν. αι κλεισιάδες έστενωχωρούντο έντός τών περιθωρίων τόσον, ώστε έτριζον οι στροφείς των· και τότε αι δύο νεάνιδες, νομίσασαι ότι ο κλέπτης ήλθε να παραβιάση τήν θύραν, έβαλον πλέον περιδεείς τās φωνάς, έτε, εύτυχώς, ο κ. Χ. Σ., όστις έλειπεν εις έφοσπερίδα, έπέστρεψεν· ήνοιξε τήν έξώθυραν διά της κλειδός, ήν έκράται συνήθως, και εισελθών εις τόν πρόδομον ήρώτα, επειδή είχεν άκούσει έξωθεν τās φωνάς, τι συνέβαινε εν τη οικία;

Έντρομοι τώ διηγήθησαν τότε τά πάντα· και κατ' άρχάς μόν ύπωπτεύθη και αύτός μη εισέδυσεν κλέπτης· έπειτα όμως, άνερευήσας πανταχόσε, και μη εύρών ούτε άλλουρον, απέδωκε τούς φόβους τών γυναικών εις τυχάόν τινά κρότον δεινωθέντα έντός της φαντασίας των, τās καθήσυχασε, και άνεχώρησεν εις τόν ίδιον αύτου κοιτάνα.

Τήν ακόλουθον νύκτα επανελήφθησαν τά αυτά· και επειδή ο κ. Χ. Σ. δέν είχεν έξέλθει, κατέστη τότε αούτοπτης και αύτήκοος τών φαινομένων· περι ών μη εύρίσκων έξήγησιν, εκάλεσε τινάς τών σχετικωτέρων του όπως παρατηρήσων και αύτοι και είπωσι.

Τό πράγμα διεδόθη τήν έπιούσαν εις τήν πόλιν· επειδή δε έμαθα ότι και άλλοι έξήτησαν εκ περιεργείας να συνέλθωσι κατ' εκείνην τήν νύκτα εις τού κ. Χ. Σ., εν οίς και ιατροί, ως έγκρατέστεροι φυσικών έπιστημών, παρεκάλεσε να γίνω κάγώ δεκτός μετ' αυτών, ως δημοσιογράφος.

Συνήλθωμεν λοιπόν, και εύρέθημεν τόσοι, ώστε μόλις μάς έχορει τό δωμάτιον. Ύπεθέσαμεν ότι διά τό πολύ πήχθος ίσως θα παρημποδίζετο τό μέλλον φαινόμενον, άλλ' όχι· αι δύο νεαι εκάθησαν πλησίον του τραπέζιου, άφού τό άνετρέψαμεν έξετάζοντες αυτό, και πάλιν τό έστήσαμεν εν τώ μέσω τού δωματίου. Έκάθησαν πρόσωπον προς πρόσωπον.

Ήσαν ή μόν μελάγχρους, ή δε όλίγον τι καστανόχρους τήν κόμην· και ή μόν έστήριξεν επί τού τραπέζιου τούς άγκυώνας της και επί τών χειρών της τήν κεφαλήν εν ήθει μελαγχολίας, ή δε ούτε ήπτετο ποσώς τού τραπέζιου.

Έννοείται ότι όλοι οι περιούσταμοι παρετηρούμεν δυσπίστως τά υπό τήν τράπεζαν και περι αυτήν, μη τίς, όχι άγυρτεία, — άφού δυσηρεστούντο μάλιστα αύτά τε και οι οικιοι και συγγενείς των επί τοίς συμβαίνουσιν, ως και επί τή διασπαρείση φήμη, — άλλ' ατία φυσική, τώσε άδιάγνωστος, ενήργει τά εκπλήττοντα και τās κόρας αυτάς.

Όλίγα λεπτά της ώρας είχον διατρέξει άφ' ής στιγμής συνεκάθησαν και ήδη ήκούομεν βόζόν τινά όμοιον προς τόν της πετώσης άνδρήνης (πάμπουρα, άγριομέλισσα), μεθ' ο ε ίδομεν κίνησιν κυματοειδή της τραπέζης, όιοντι στενωχώρας έχούσης μεταξú δύο βράχων συσφιγγόντων αυτήν σχεδόν μέχρι θραύσεως, συγχρόνως δε έξερράγησαν κρότοι μεταδιό-

μενοι από της τραπέζης εις τά παράθυρα και εις τήν θύραν, ως επί σεισμού. Και ταύτα μέχρις ού αι νεάνιδες ήγέρθησαν και έξήλθον τού δωματίου.

Ήντες οι παρευρεθέντες ώμολογήσαμεν ότι τό φαινόμενον ύπήρχεν άξιον μελέτης σπουδαίας προς ήν ή Σύμυρη δέν παρείχε τά μέσα, και από της ήμέρας εκείνης παρεκινούμεν τόν κ. Χ. Σ. να επιχειρήση μετά τών δύο νεανίδων εκείνων άποδημίαν εις Παρισίους ή άλλαχού της Εβρώπης, όπου σοφοί έπιστήμονες, όπως εξιχνιασθή ή πηγή του πρωτοφανούς τούτου πράγματος, έως ού ένεδωκεν εις τās παρακινήσεις. Έπειδή δε τά συμφέροντά του δέν επέτρεπον ν' άποδημήση ούτε προς καιρόν, έγραψεν εις τόν άδελφόν του, νέον πρό μικρού περατώσαντα εν Γερμανία τās σπουδάς του εις τά νομικά και ήδη έγκατεστημένον εις μίαν τών έπαρχιών της Έλλάδος ως εισαγγελέα, να έλθη εις Σύμυρην ως τάχιστα, όπως συνοδεύση εις Μασσαλίαν και εκειθεν εις Παρισίους τās δύο κόρας, τοιαύτα και τοιαύτα συνεκποιούσας, άξια έρευνής και έξηγήσεως· τούτο δε χάριν της έπιστήμης, κατá κοινήν τών εν Σύμυρη φίλων παρακίνησιν.

Ο νεότερος Σ. — μεθ' ού έμελλα βραδυτέρον να συνερρασθώ εις τήν σύνταξιν εφημερίδος, — περίεργος και ούτος έξ ών τώ είχεν εκθέσει ο άδελφός, δέν έδίστασε να έλθη εντ' άδείας εις Σύμυρην· ιδών δε τά πράγματα αυτώσε όμματος, και πεισθείς περι της σπουδαιότητος τού φαινομένου, άνεχώρησε μετά της άνεψιδας και της θεραπεινης εις Μασσαλίαν διά του γαλλικού άτμοπλόου τών τακτικών διαπορθημεύσεων.

Κατ' εκείνον τόν καιρόν, οι από Τουρκίας επιβάται έτέλουν τήν καθαρισιν συνήθως εν Μελίτη, όπόθεν διήρχοντο τά γαλλικά άτμόπλοα· εν τώ λοιμοκαθαρτηρίω λοιπον δοκιμάζουσαι αι δύο κόραι εν τά αυτά φαινόμενα παρήλθοντο άπαρμειοτά, έβλεπον ήδη αυτά άσθενέστερα· τόσον ώστε ο νεός Σ. έδίστασεν άν ώφειλε να προβή επί τά πρόσω εις τόν μελετώμενον πλοών, ή να καλινδρομήση εις Σύμυρην· άλλ' εικάζων ότι ή ναυτία, έξ ής είχε πάθει πολύ κατá θάλασσαν ή έτέρα μάλιστα τών νεανίδων, ίσως επήνεγκε τήν εξασθένησιν, ως και ήτο πιθανόν, τέλος απέφασίσε να μη άποτραπή της οδού.

Άφίκοντο εις Μασσαλίαν· πριν όμως προβώσιν εις Παρισίους, φρόνιμον έκρινεν ο Σ. να συγκαλέση τινάς τών άρμοδιωτέρων έπιστημόνων της έμπορικής μεγαλοπόλεως εις εν ή δύο πειράματα. Δυστυχώς, εις τά πειράματα ταύτα παρέστη πολλή μάλλον εξησθενημένη ή δύναμις τών φαινομένων, τόσον ώστε έθεωρήθησαν υπό τών συνελθόντων ως άμφίβολα· τούθ' όπερ διακρίνας ο συνοδεύων τās νέας, και μη άνεχώμενος ούδ' ως πιθανήν παρά τοίς έξετασταίς τήν ύποψίαν άγυρτείας τινός, απέφασίσεν άμεταθέτως να επιστρέψη εις Σύμυρην, ως και έπέστρεψε μετά της άνεψιδας του και μόνης, επειδή ή θεράπεινα ήδελψε να μείνη εις τήν ύπηρεσίαν ελληνικής τινος οικογενείας άποκαταστημένης εν Μασσαλία, όπου και απέβίωσε μετά τινά καιρόν.

Ότως έματαιώθη ή δυσσύμβατος και βεβαίως σπανιωτάτη αύτη σύμπτωσις φυσικών όλων αίτιών, παραγαγόντων άποτελέσματα, ών ή εξακριβωσις έξάπαντος θα επέχεν εις τήν έπιστήμην φώς προς άποκάλυψιν τίς οίδε τίνος μυστηρίου της δημιουργίας, έτι άγνώστου εις τήν άνθρωπότητα.

Είχον παρελθει έκτοτε ένδεκα έτη ή δώδεκα, ότε αίφνης έγένητο εν Εβρώπη λόγος πολύς περι τραπέζιων αυτοκινήτων, ως βοθούντων, κροτούντων, άλλομένων τε και βρονόντων επί τά πρόσω ή όπίσω· και έως εδω μόν τό πράγμα δέν μ' εφείνετο όλως άπίθανον ως εκ τών άνωτέρω, ών ύπήρχε αούτοπτης

και αύτήκοος· άλλα νύν προσετίθετο ή μωρία, ότι τά τραπέζια είχον και δύναμιν μαντικήν, ότι έχρημοδότουσαν σαφέστερα της Πυθίας, άποκρινόμενα εις πάσαν έρώτησιν, και ταύτα διά της έλαφράς επιθέσεως τών χειρών τών περι αυτά καθήμενων, του μικρού δακτύλου της δεξιάς εκάστου εραπτομένου του μικρού δακτύλου του γείτονος, άνευ διακοπής της τοιαύτης αλύσεως. Και οι μόν έγέλων, ως εικός, προς τούτο, οι δε έσπούδαζον άμα γελώντες και αυτοί. Ουδέν παραδόξον· εις τόν κόσμον άπαντώσι και νόες παντοίας κράσεως. Ός σήμερον, ούτω και τότε έγίνετο εν πάση οικία τό περίραμα· τό μόν εκ περιεργείας, τό δε χάριν ψυχαιγωγίας και ήλαρότητος· οι ζυλουργοί παρήτουν επειγούσας εργασίας όπως έπαρκώσιν εις τās παραγγελίας προς κατασκευήν μικρών τραπέζων επί τούτω και μόνη. Ευθός μετά τό «καλησπέρα σας! καλή σας σπέρα!» ήγετο εν τώ μέσω τού τραπέζιου, ήρωτώντο παρ' αυτου τά έτη της δεινός ή του δεινός, αυτό δ' άνήγειρα τόν ένα τών ποδών και έκρουεν αυτόν επί του εδάφους τσαάκις· αι προβεβηκυία κόραι μέχρι μόν του εικοστού κτύπου άνείχοντο τήν αριθμησιν· παρέκει τās ήρχετο στενωχώρα. Τό άνηλεές τραπέζιου έκτύπα εικοσιπέντε, εικοσιενα, τριάκοντα, προσέθετεν έτερα 3, 4 ή 5 κρούσματα... παρήρχετο ή ώρα εν γέλωσι και άστεϊσμοίς.

Άλλά καθώς εις όλα επέρχεται κόρος, επήλθε, — τίς να τό έλεγε; — και εις αύτην τήν περιέργειαν του γνώωναι τά κρυπτά και προγνώωναι τά άπόρητα τών τ' έόντων και τών έσομένων!! Ούτε οι άστυνόμοι εφρόντισαν να επωφεληθώσι τήν πολύτιμον ανακάλυψιν, ούτε τά μυστικοσυμβούλια τών επικρατειών· και ούτε τών έπιστημών αι ακαδημίαι εθεώρησαν αυτήν ως άξίαν της ελαχίστης προσοχής, και δικαίως. Διά τήν περι μαντικής μωρίαν ήμελήθη και ή περι άπλής κινήτικης δυνάμεως, τώσε άγνώστου, έξέτασις· ή κίνησις άπεδόθη εις τās χείρας τών περικαθημένων, ενεργούσας κατá θέλησιν αυτών. Όλίγον κατ' όλίγον απέβη και εις τās συναστροφάς άχαρι και τέλος άνιαρόν τό πείραμα· οι πιστεύσαντες αυτοί έσοστέλλοντο να είπωσιν ότι είχον πιστεύσει· και ούτω τά μαντικά εκείνα τραπέζια περιήλθον όλα εις τās χείρας τών παιδιών ως αδύραμα, και από τών χειρών τών παιδιών παρέλαβεν αυτά ή μαγείρισσα ήδη εξηθροωμένα και εις ουδέν άλλο χρέσιμα ή εις προσάναμμα τών πυραύων της.

Τούτο, μη άμφιβάλλωμεν, θα συμβή και εις τά της σημερον· ήδη δε μάλιστα· και συμβαίνει, όσον έθος παλαιωθέν και τίς οίδε μετά πόσα πάλιν έτη επαναληφθόσομενον.

«Τροχός άρματος γάρ οία
βίσιος τρέχει κυλισθείς...»

Ι. ΙΣΙΑΩΡΙΔΗΣ ΣΚΥΛΙΣΣΗΣ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ Ο Α΄. ΚΑΙ Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ.

(Απόσπασμα έξ άνευδότου πονήματος).

Ι.

Φραγκίσκος ο Α΄. άνήκει συγχρόνως εις δύο πάντη διαφόρους εποχάς, τούς δύονας ιπποτικούς χρόνους και τήν ανατέλλουσαν Αναγέννησιν. Διά και ο άσπής αυτου διατρέχει δύο διακεκρημένας τροχιάς, έξ ίσου φωτοβόλους, τήν του *Ιππότου βασιλέως* και τήν του *βασιλέως φιλοτέχνου*. Νυκτηής εν *Μαρινιάνω**) εικοσαετής ών, έττημένος εν *Παυτά***)

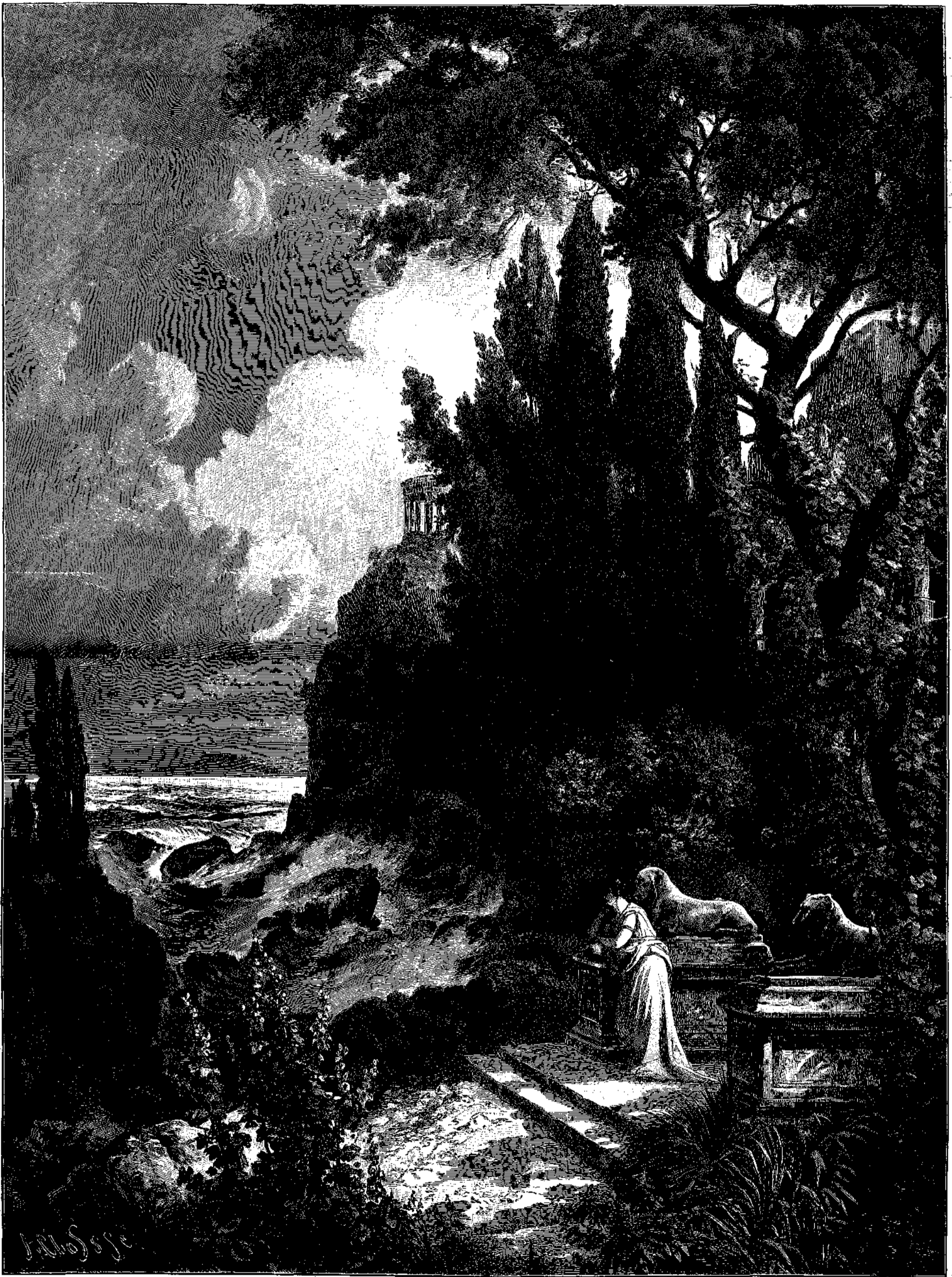
*) 13. Σεπτεμβρίου 1515.

**) 4. Φεβρουαρίου 1525.

μόλις άνδρωεις και στεναζών αιχμαλώτος επάκεινα έτους υπό ξένον ούρανόν, εν Μαδρίτη, προύμως έγέυσαστο της δόξης και έγνώ τήν συμφοράν. Έπιβαίνων δε τού Ιππου ίνα επανέλθη έλεύθερος εις Γαλλίαν, άλλ' αφίνων όπισθεν αυτου εν Ίσπανία δύο τών υιών του ως όμήρους και κράζων τό γνωστόν εκείνο «Maintenant je suis roi! je suis roi encore!» επανακάμπτει, ίνα ψυχή τε και σώματι άφοσωθής εις τό μέγα της Αναγενήσεως έργον· και ο ιππότης βασιλεύς μεταβάλλεται εις βασιλέα φιλότεχνον. Ουδέποτε όμως θα λησμονήση ως άτομον εν τώ πολυκομάντω αυτου βίω τόν ιππότην βασιλέα τών πρώτων χρόνων, διότι εν αυτώ ένσαρκούνται αι ιπποτικά ιδεία, διότι είναι ο τελευταίος αντιπρόσωπος τών ήθών του κόσμου, όν έφαλλον οι *Τροβαδούροι* και οι *Τροубέροι*, οι βίωθοι αυτοί της Μεσαιωνικής εποποιίας. Και να μόν ή ποιητική του Ιπποτισμού γλώσσα ζωηρά πάντοτε άντηχέι, άλλ' είναι ή τελευταία αυτης άπήχησις· τό θετικόν πνεύμα της νεωτέρας εποχής άρχεται πανταχού αναφανόμενον, ο *Λμαδής τών Γαλλιών* θεωρείται ως αρχαίότης. Μάτην Φραγκίσκος ο Α΄. και Κάρλος ο Ε΄. άμοιβαίως προκαλοΰσιν έαυτούς εις μονομαχίαν, και άμφοτέρων οι κήρυκες κομισται τών προκλητηρίων διήρχονται τήν Γαλλίαν και Ίσπανίαν, έχοντες επί τού στήθους τό σήμα (blason) και κρατούντες εν χειρι τήν σημαίαν (gonfalon)· οι χρόνοι τών *Παλαδίνων* του μεγάλου Καρόλου παρήλθον άνεπιστρεπτά και έιμεθα πολύ μακράν τού Ιπποτικού άσματος του *Ρολάνδου*, ως παρήλθον και οι χρόνοι της *Άγνης Σορέλ*, της *Αυρηλιανής Κόρης* και της *Ιωάννας Hachette*, τών μεσαιωνικών τούτων ήρωίδων της δεκάτης πέμπτης εκατονταετηρίδος. Μάτην ο φιλοπόλεμος βασιλεύς, ο άνάτραφεις εν τη άναγνώσει πολεμικών ιστοριών και ιπποτικών άθλων, πλουτίζει τήν βιβλιοθήκην αυτου διά της πρώτης γαλλικής της *Ίλιάδος* μεταφράσεως, διαταγή αυτου γενομένης, και προστίθεται τούς ήρωας του *Όμήρου* εις τούς *Αμαδείς* και τούς *Ιεσιότας* της *Στρογγύλης τραπέζης*, ως πειράται ν' άπομνησθ. Ο Μεσαιωνικός κόσμος άρχεται εξαφανιζόμενος ως φάσμα νυκτός, καθ' όσον προβαίνει ο ήλιος της Αναγενήσεως και αποκαλύπτει κόσμον όλως νέον ως εν όνειρω έμφανισθέντα, τόν υπό τά έρειπια τεθαμμένον αρχάιον. Τά ελληνικά χειρόγραφα αδρά δαπάνη παρηγοθέν της Ανατολής εισκομιζόμενα, έξορίζουσι τών βιβλιοθηκών τās μεσαιωνικά συναζάρια και αι γλαυκώπιδες και λευκώλωνι του *Όλύμπου* θεαί βασιλικώς φιλοξενοΰμεναι εν παντι τού *Φραγκίσκου* μεγάρω και εν πάσι αυτου επαύλει, φυγαδεΰουσι τούς ώχρους και σκελετώδεις του Χριστιανισμού άγίους και συν αυτοίς άπέρχεται και ή μεσαιωνική ποίησις και ή πίστις και πán μεσαιωνικών ιδεώδες· ούδεις ο πιστεύων πλέον εις τούς πλατωνικούς έρωτας, τās θαυμαστάς τών Ιπποτών περιπέτειας και τās μυθικάς του *Ιπποτισμού* ύπερβολάς.

II.

Πρό πολλού, από τά μέσα ήδη της δεκάτης τετάρτης εκατονταετηρίδος, ο *Βοκιάκιος*, — ο πατήρ της νέας λογογραφίας, ο συν τώ *Δάντη* και τώ *Πετράρχη* τό τρίτον πρόσωπον της κλεινης Ιταλικής τριάδος άπαρτίτων — είχε τελείσει εν τώ *Δεκαήμερω* μεθ' όμηρικης ήλαρότητος τήν κηδείαν τού *Μέσου Αιώνας*, ή *Φιαμμέτα* — *l'Amorosa Fiammetta* — ή μουσα ή εμπνεύουσα τās άθανάτους του *Δεκαήμερου* σελίδας είναι εκ τού οικου της *Φαίδρας* και τής *Διδούς*· δέν κατάγεται εκ της ιδεώδους γενεάς της *Βεατρίκης* του *Δάντου* και τής *Λαύρας* του *Πετράρχου*. Τό πνεύμα

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ (Εικὼν Ἐ. Κόναλδ).

τῆς ἀρχαίας ἡδυπαθείας ἀρχεται ταρασσομένον ἐν τῷ ἑλλη-
νικῷ λάρνακι, ὃν ὁ Βοκκάκιος πρῶτος ἀνοίγει· ὁ ἀναγινώσκων
τὸ Δεκαήμερον δὲν βλέπει συνήθως ἢ τὴν εὐτράπελαν χαρ-
μοσύνην τοῦ Φλωρεντίνου γέροντος, ζητοῦντος ἐπὶ τῶν ἀν-
θηρῶν τοῦ Φιέζαλε λόφων παραμυθῆσαι ἐν τῇ παιδρότητι τῶν
διηγημάτων κατὰ τοῦ μαστιζόντος τὴν Φλωρεντιαν βροτο-
λοιγοῦ λομποῦ (1342). Καὶ ἔρωσ ὑπὸ τὰς εὐθύμους ἐκείνας
σελίδας τὰς ἐγκροπούσας τὸν θάνατον, ὑποφώσκει μέγας
νεωτερισμός, ἀληθῆς πνευματικὴ ἐπανάστασις. Εἶναι αὕτη
πρόκλησις πρὸς τὸ παρελθόν, πρὸς πᾶν ὅ,τι εἶχε ἐκφοβίσει
τὸν κόσμον διὰ τρομακτικοῦ μεγαλείου, πρὸς πᾶν ὅ,τι εἶχε
περιβάλλει αὐτὸν διὰ μυστικοῦ γοήτρου. Εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς
πρὸς τὴν φύσιν ἐπανόδου μετὰ μακρὰν ἀποδημίαν εἰς τὰς
ἐρήμους πνευματικοῦ τινος κόσμου, οὗ τὸ ἰδεῖδες ὁ θάνα-
τος· εἶναι εἰδός τι θετικισμοῦ, ἀλλὰ θετικισμοῦ ἀφελοῦς,
σαρκαστικοῦ καὶ δημώδους. Αἱ νεαραὶ καὶ ἐρασταίαι ἐκείναι
δέσποιναί, ζωηραὶ καὶ ἄμα συνεταί, οἱ εὐφροῦντες καὶ
εὐθύμοι καὶ σφραγιζόντες ἐκείνοι νέοι, τὰ δέκα, ἐνὶ λόγῳ, φαν-
τασιώδη τοῦ Δεκαήμερου πρόσωπα, — ἄτινα ὑπὸ κυανοῦν
οὐρανόν καὶ ἀκτινοβολοῦντα ἥλιον, ἐν τερπνῇ ἐπαύλει, ἐν
μέσῳ ἀνθέων καὶ βυάκων καὶ πτηνῶν κελαιδούντων καὶ φύ-
σεως ἀγαλλομένης, παρίστανται διηγούμενα τόσα ἀστεία,
τόσα εὐτράπελα πράγματα, ἕκαστον πρόσωπον ἀνὰ ἐν φαι-
δρὸν διήγημα καθ' ἑκάστην ἐπὶ δέκα ἡμέρας, τί ἄλλο πράτ-
τουσιν ἢ διαμακρύνονται κατὰ τῶν κρατουσῶν ἔτι ἰδεῶν; —
ἐπανέρχονται εἰς τὸ ἀληθές, τὴν φύσιν, τὴν ζώσαν καὶ γε-
λόεσαν φύσιν, ἣν ὁ παράφρων χριστιανικὸς ἀσκητισμὸς εἶχε
καταρασθῆ παριστῶν αὐτὴν ὡς τοῦ δαίμονος τὴν συνεργόν,
ἢ θυμηδῆς ἐκείνη ὀμηγυρὶς δεικνυσὶν ὅτι ζωερά τις ἐποχὴ
δύει σὺν τοῖς συναξαρίοις, τοῖς θαύμασι, ταῖς παραδόσεσι καὶ
τῇ πενήμιῳ αὐτῆς περιβολῇ καὶ ἔτι ἐναντι ἐκείνης ἀνατέλλει
ἐτέρα φέρουσα τὴν χαρὰν ἐν τῇ καρδίᾳ, τὴν παιδρότητα
ἐπὶ τοῦ μετώπου, τὸ πονηρὸν μειδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων. Τὰ
φαντάσματα τοῦ Μέσου Αἰῶνος ἐξάφανίζονται ὡς σκιαὶ ἀπο-
θαμένων εἰς τὸ ζωηρὸν τοῦ ἀλέκτορος φῶνημα· ὁ οὐρανὸς
καὶ ἡ γῆ, οἵτινες ἐθεωροῦντο τὸ πρὶν ἐχθρικῶς, ἀρχονται ἀν-
ταλλάσσοντες μειδιάματα, ἢ ἰδέα τοῦ θανάτου, ἢ Μορμῶ
αὕτη τοῦ Μέσου Αἰῶνος, ἢ ἐπισκοπία τοῦ νοῦν καὶ διατα-
ράξασα τὸν βίον τῶσαν γενεῶν ἀπόλεσε τὸ κέντρον αὐτῆς·
ἢ ἐν τῇ ἐπαύλει ἐκείνη συνηγμένη νεότης, σκώπτει, γελά
καὶ διαχέεται εἰς ἀνεκλάλητον εὐθυμίαν, καθ' ἣν στιγμὴν
ἀκριβῶς ἀντηχεῖ ἔξωθεν ὁ πένθος κώδων καὶ τὸ de pro-
fundis τὸ συνοδεῖον τῆς θεομηνίας τὰ θύματα. Ἡ ἰδέα τοῦ
θανάτου δὲν ἐκφοβίσει πλέον, ὁ Μέσος Αἰὼν παρῆλθεν.

Ὁ Βοκκάκιος εἶναι ὁ πρόδρομος τοῦ θετικισμοῦ, ὡς
εἶναι καὶ ὁ προάγγελος τῆς Ἀναγεννήσεως, διότι πρῶτος
εἰσήγαγε καὶ συνέστησεν ἐν τῇ ἑσπερίᾳ τὴν σπουδὴν τῆς
ἐλληνικῆς· εἶναι ὁ πρῶτος σκαπανεύς, ὅστις γελῶν κατήγαγε
τὸ πρῶτον τραῦμα κατὰ τοῦ Μεσαιωνικοῦ κόσμου· κατε-
βίβασε τὰς ἱπποτικὰς βραφιδὰς εἰς εὐτράπελα δημῶδη διη-
γήματα, κατέρριψε τὰς ἐπάλλξεις ἀπροσίτων βαρωνικῶν τί-
τλων ἵνα κτίσῃ ἐπ' αὐτῶν δημοκρατικὰς ἐπαύσεις, ἐξεμηδέ-
νισεν ἐν τῇ φαντασίᾳ τῶν συγχρόνων τὴν τιμαριωτικὴν ἐπο-
ποιίαν κατερινωμένους τὰς περικληστέρας αὐτῆς παραδό-
σεις καὶ γράφων σκώματα ἐπὶ τῶν ὑπερηφάνων αὐτῆς οἰ-
κοσήμεων, ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ κατέλθῃ ἐκ τοῦ ἱπποτικοῦ
ἔπους εἰς τὸν πεζὸν λόγον μετὰ τοῦ Βοκκαίου κλείει ἐν
Ἰταλίᾳ ἡ κομψῶδη γραμματολογία καὶ ἀρχεται ἡ δημῶδης.
Ἡ ἐπανάστασις εἶναι τελεία ἐν τῷ νῷ, ἀλλ' εἶναι συγχρόνως
καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ· ὁ ἐπαναστάτης ἐκείνος Φλωρεντίνος εἶναι

συγχρόνως καὶ μεταρρυθμιστὴς πρὸ τῆς Μεταρρυθμίσεως,
συμπεριλαμβάνων ἐν τῇ ῥύμῃ τῆς εὐτραπέλειας αὐτοῦ καὶ
μυστήρια καὶ ἄμα λείψανα καὶ μονὰς καὶ παπωσύνην· ἀλλ'
ὁ γέλως ἄχολος.

Ὁ Βοκκάκιος εἶναι ὁ προπάτωρ τοῦ 'Ραβελᾶι, καταλι-
πὼν τῷ Γαλάτῃ τὴν εὐθυμίαν αὐτοῦ, οὐχὶ ὅμως καὶ τὸ
ἀπαράμιλλον ἐκείνο ἕφος, τὴν θαυμασίαν ἐκείνην ἐπὶ ἀκρι-
βεῖα καὶ καθαρευούσῃ γλώσσῃ λογογραφίαν, ἣτις ἀνεδειξεν
αὐτὸν ἐν τῶν ὑπάτων τῆς Ἰταλίας λογογράφων.

III.

Ὄτω καὶ ὁ 'Ραβελᾶι διὰ τῆς Ἀριστοφανείου αὐτοῦ σα-
τύρας ἐγκαινίζει νέαν ἐποχὴν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ γαλλικοῦ
πνεύματος, ὑπὸ τὸν διαφανῆ τοῦ ρύθου πέπλον σκώπτει
ἐπιγεῖα τε καὶ οὐράνια καὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας καὶ Πάπας
καὶ Καρδινάλιους καὶ Ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς καὶ καλογήρους
καὶ σοφοὺς ἀσόφους καὶ ἐπιστήμονας οἰηματίας· οὐδενὸς φεί-
δεται, πᾶν ἀπρεπὲς ἢ γελοῖον, πᾶσα ὑπερβολὴ ἢ κακία τῶν
συγχρόνων του ὑποπίπτει εἰς τὴν δραμίαν αὐτοῦ σάτυραν,
εἶναι Βολταίρος σκαπανεύς τῆς δεκάτης ἐκτῆς ἑκατονταετη-
ρίδος, ἀλλὰ Βολταίρος ἀγροῖκος, βωμολόχος, φθάνων πολ-
λάκις μέχρις ἀκολασίας, Βολταίρος γράφων σχεδὸν πάντοτε
Ἀθηλιανὴν Κόρην· ἀλλ' ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ 'Ραβελᾶι ἐν-
σαρκουῖται τὸ πνεῦμα ἐκείνο τῆς εἰρωνος δυσπιστίας, ὅπερ
χαρακτηρίζει τὴν νεωτέραν κοινωνίαν. Ὁ 'Ραβελᾶι εἶναι ἐν
τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ Γαλλικοῦ πνεύματος ὅ,τι ὁ
Βοκκάκιος ἐν Ἰταλίᾳ, ὁ κρίκος ὁ συνδέων τὴν εὐσεβῆ τοῦ
Μέσου Αἰῶνος παράδοσιν, τὴν ἀποπνεύσαν τῆς φύσεως τὴν
θέρμην μετὰ τοῦ ψυχροῦ θετικισμοῦ τῆς φιλοσοφικῆς ἡμῶν
ἐποχῆς. Κατὰ παράδοξον δὲ πρὸς τὸν ἱπποτισμὸν αὐτοῦ
ἀντιθέσιν ὁ Φραγκίσκος οὐ μόνον τέρπεται ἀναστρεφόμενος
πρὸς τὸν 'Ραβελᾶι, οὐ τὸ βιβλίον ἀναγινώσκουσι αὐτῷ, ἀλλὰ
καὶ προστατεύει τὸν ἀχαλίνωτον σκώπτην κατὰ τῶν κατηγο-
ρούντων αὐτοῦ αἵρεσιν, εἶτα δὲ καὶ ἀδείει· ἀλλ' εὐχρηστῆς τῆς
ἀντιθέσεως ἢ ἐξήγησις· ὁ Φραγκίσκος ἀκὼν ὑπέκει καὶ αὐτὸς
εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, ἢ δὲ ἐποχὴ ἐκείνη εἶναι ὁ αἰὼν
Λέοντος τοῦ Γ., ὁ αἰὼν τῆς Ἀναγεννήσεως, ἢ δὲ Ἀναγέννησις
ἐπάνοδος εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν, τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀμήρου καὶ
τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Πλάτωνος.

Οἱ Ὀμηρικοὶ θεοὶ ἀναζῶσιν ἐν Ἰταλίᾳ, εἶτα δὲ ἐν Γαλ-
λίᾳ ὑπὸ τὴν σμίλιν ἢ τὴν γραφίδα ἀθανάτων καλλιτεχνῶν,
διότι πρῶτη ἡ Ἰταλία ὕψωσε τὴν σημαίαν τῆς Ἀναγεννή-
σεως, πανταχοῦ θεοί, θεαί, μοῦσαι, χάριτες, νύμφαι, καὶ ἄδεις·
πανταχοῦ ὁ ὠραῖος, ὁ ποιητικὸς, ὁ παιδρὸς, ὁ ἡδυπαθῆς Ὀλυμ-
πος. Πανταχοῦ οἱ ζωγράφοι, οἱ γλύπται, οἱ ἀρχιτέκτονες,
οἱ καλλιτέχναι οὐ παύονται θαυμάζοντες καὶ μελετῶντες τὰ
ἐλληνικὰ ἀγάλματα, τὰ ἀνάγλυφα, τὰ κοσμήματα, πᾶν ὅ,τι
ἐλληνικῆς τέχνης, οἱ δὲ σοφοὶ συλλέγουσι τὰ ἀρχαία χειρό-
γραφα, ἄτινα ἐρμηνεύουσι, μεταφράζουσι, ἐκτυποῦσιν· ὁ δὲ
διακαῆς οὗτος πρὸς τὴν ἀρχαιότητα ἔρωσ τοσοῦτον ἰσχυρῶς
ἐπιδραῖ ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῆς ἐποχῆς, ὥστε ὁ κλεινὸς τῆς
Ἀναγεννήσεως αἰὼν ὄζει εἰδωλολατρίας, — ὑπὸ τὴν χριστη-
νικὴν αὐτοῦ μορφήν. Βεβαίως ὁ καθολικισμὸς εἶναι πάντοτε
ἢ κρατούσα θρησκεία, ἢ μὴ ἀνεχομένη ἄλλην, ὡς ὁ θεὸς τοῦ
Μωϋσῆως ἄλλον θεόν, ἢ δένουσα καὶ λύουσα, ἢ κολάζουσα
διὰ τῶν ἀφορισμῶν καὶ ἐξαγνίζουσα διὰ τῶν ἀφέσεων, ἢ
φωτίζουσα τοὺς ἐν τῷ σκότει δια τῶν πυρῶν, ἀλλὰ δὲν δια-
λάμπει ἀλλαχοῦ ἢ ἐν ταῖς τελεταῖς καὶ ἐν τοῖς γάμοις τῶν
βασιλέων· δὲν συγκινεῖ πλέον τὰς καρδίας, διότι ὁ χαρακτήρ
αὐτῆς ὅλως ἐπίσημος· εἶναι ἤδη φανὸς ἐσβεσμένος· ἢ πίστις

ἐξέλιπεν. Ἀναπόφευκτος δὲ ἡ δυσπιστία καὶ ἡ πρὸς τὰ ἱερα
χλεῖα, ὅτε αὐτοὶ οὗτοι οἱ Πάπαι τῆς Ἀναγεννήσεως παρέ-
χουσι διὰ τῆς πολιτείας αὐτῶν τὸ παράδειγμα τῆς ἀσεβείας,
φιλοπόλεμοι, ἀθρησκοὶ, ἀσελγεῖς ἢ βλασφημοὶ δεικνύμενοι.

Θεέ μου! — ἔκραζεν ὁ Ἀυτοκράτωρ Μαξιμιλιανὸς περὶ
Ἰουλίου τοῦ Β., προκατόχου Λέοντος τοῦ Γ. — τί θὰ ἐγένετο
ὁ κόσμος, ἀν σὺ δὲν ἐλάβανες ἰδιαίτερον περὶ αὐτοῦ πρό-
νοϊαν ὑπὸ Ἀυτοκράτορα ὡς ἐμέ, ὅστις οὐδὲν ἄλλο εἶμαι ἢ
ἀπλοῦς θρηυστής, καὶ ὑπὸ Πάπαν μοχθηρὸν καὶ μέθυσον ὡς
τὸν Ἰούλιον;

Ὅτε δὲ τοιοῦτοι οἱ Πάπαι, τί ἐμελλον νὰ ὦσιν οἱ βα-
σιλεῖς, ἐν τῇ αὐτῇ ἀναπνέοντες ἡθικῇ ἀτμοσφαιρᾷ;

Τοῦτο ἐξηγεῖ το ἄστατον τῆς πολιτείας τοῦ Φραγκίσκου,
ἐδῶ μὲν πολεμοῦντος τὴν μεταρρυθμίσιν, ἐκεῖ δὲ ὑποστηρί-
ζοντος αὐτήν, διότι καὶ οὗτος ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ καὶ μετ' αὐ-
τὸν Πάπαι ἐθεώρει τὴν θρησκείαν ὡς ἀπλοῦν πολιτικῆς ὄπλον.

Ἄλλ' ὁ ἀπόγονος τῶν σταυροφόρων, ὁ ἱππότης βασιλεὺς
θα ὑπερακοντίσῃ ἑαυτὸν βραδύτερον συμμαχῶν πρὸς ἄλλο-
θρησκούς, ἵνα πολεμήσῃ τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ Κάρολον τὸν
Ε', κηρυχθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς Διαιτῆς τῆς Ἀυτοκρατορίας ἐπι-
ορκος καὶ ἀρνησίδθρησκος διὰ τὴν συμμαχίαν του ταύτην,
ἔλεγε πρὸς δικαιολογίαν ἔτι „ὅταν οἱ λύκοι εἰσέρχονται
εἰς τὴν μάνδραν, οὐδόπως κακὸν ὁ ποιμὴν νὰ μεταχειρι-
σθῇ λύκος“.

ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ ΑΣΠΙΟΣ.

ΤΟ ΣΗΜΑΝΤΡΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ.

(Γερμανικὴ παράδοσις, κατὰ παράφρασιν τῆς κ. J. N.)*)

Ἰς τῆς αἰωνιότητος
Τὴν κρούα ἀγκυλιά
Τοῦ χρόνου ἢ ὑστερῆ νυχτιά
Σιωπηλῇ γλυστράει.
Κι' ἀπ' τ' ἀψηλὸ τὸ σήμαντρο
Γλυκεῖα φωνὴ θὰ 'βγῇ,
Ὅταν τὸ φῶς τῆς ἡ αὐγῆ
Ἀρχίζῃ νὰ σκορπάῃ.

Ἦλθεν ἡ ὄρα, κι' ἀπλωσεν
Ὁ γέρος 'εὐ τὸ σχοινί,
Ὅμως δὲν ἐβγαλε φωνή
Τὸ σήμαντρο διόλου·
Ὡσαν στοιχειό, 'εὐν σύννεφο,
'Σάν φάντασμα ἐλαφρό,
Ὡσαν τὸν θάνατο ψυχρό,
'Σάν μῆνυμα διαβόλου

Αἰσθάνθηκε ἕνα φύσημα . . .
— Μὴν ἦταν 'ξαφνικό;
— Ὁχι, δὲν ἦταν 'ξαφνικό,
Μόν' ἦταν θεοῦ χερί.

Λευκὸς 'εὐν χιόνι ἄγγελος
Κάθε πρωτοχρονιά
Το σήμαντρο γιὰ τὰ παιδιά
Χτυπᾷ, καὶ δῶρα φέρει.

*) Σημ. Σ. Κ. Λογία Γερμανίς, λάτρης τῆς δημοτικῆς ἡμῶν ποιή-
σεως καὶ φίλη ἀδρόμβος πάσης φιλολογικῆς παρ' ἡμῖν προόδου, εὐπρεστῆθ
ἢ ἀποστειλῆ ἡμῖν τὸ ἀνωτέρω ἐρμηνευτικὸν τῆς παρατεθειμένης ὠραίας,
ἀλλὰ μωστηρικῶδους εἰκόνας ποιημάτων, δι' οὐ κατώρθωσεν ὄντως νὰ ἐξελ-
ληνίσθ ἀνοσιειστάτην, γερμανικὴν παράδοσιν, πολλαχῶς μέχρι τοῦδε στι-
χομηθεῖσιν, ποιουμένη μάλιστα χρῆσιν ἀφελοῦς φράσεως, ἣτις εἶνε τὸ

ἀλάνθαστον γνώρισμα καὶ ἡ ἀναφαίρετος ἀξία τῆς ὀλιγίστης ἐτι καὶ παρ'
ἡμῖν οἰκείας δημοτικῆς Μουσῆς. Οἱ μικροὶ ἐκ τῶν Ἀναγνωστῶν τῆς
Κλειῶς, πιστεύομεν, δ' ἀποδεχθῶσι φίλοις τὸν γλυκὺν τοῦτον χαριτωμένον
ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ νέου ἔτους, θεωροῦντες τοὺς στίχους τῆς λογίας ἀλλο-
γενοῦς ὡς ἱκανῶς ἐπιτυχῆ ἀπόπειραν πρὸς μεταφύσεισιν ἀνθους τῶν βορείων
κλιμάτων ὑπὸ τὸν μεσημβρινὸν ἡμῶν οὐρανόν.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΦΡΟΝΙΜΟΥ ΜΗΤΡΟΣ.

ΤΑ ΚΡΙΣΙΜΑ ΕΤΗ.

Πρό τινος ήκουσα παρά νεαρῆς τινος καὶ εὐτυχοῦς μητρὸς τοῦς ἐξῆς λόγους: „Ἄξιον θαυμασμοῦ εἶνε τῷ ὄντι πόσον τοιοῦτό τι μικρὸν πλάσμα δύναται νὰ μεταβάλῃ ἐξ ὀλοκλήρου ὅλον τὸν περὶ ἡμᾶς κόσμον! Πολύ, πολὺ περισσότερο ἢ ὅσον μετέβαλεν αὐτὸν ὁ γάμος. Τὸ μεταξὺ γυναικὸς καὶ μητρὸς διάστημα εἶνε πολὺ μεγαλειότερον τοῦ μεταξὺ παρθένου καὶ συζύγου“.

Καὶ ἡ νεαρὰ μήτηρ ἔχει πράγματι μέγα δίκαιον! Οὐδέποτε καθ' ὅλον αὐτῆς τὸν βίον ἡ γυνὴ ἔχει διὰ μᾶς τοσαῦτα νὰ μάθῃ, ὅσα κατὰ τὰς πρώτας ἐβδομάδας τοῦ νέου αὐτῆς μητρικοῦ ἀξιώματος. Πᾶς ὁ πλησιάζων αὐτὴν ὀμιλεῖ μόνον περὶ μικρῶν παιδίων, οὕτως ὥστε ἐντὸς δεκαπενθήμερίας μανθάνει τὰς περιπετείας καὶ τὰ βάσανα καὶ τὰς ἀπολαύσεις πεντήκοντα καὶ πλέον λεχωίδων. Ἡ ἐπιμέλεια καὶ θρέψις τοῦ μικροῦ νεογενήτου συζητεῖται ὑφ' ὅλας ἐπιφύσεις καὶ ἐκάστη γυνὴ ἀπὸ τῆς γρᾶίας πλυντρίας μέχρι τῆς κομψῆς καὶ μεταξοφορεμένης φιλῆς συναποφέρει ἄλλας συμβουλὰς καὶ ἄλλα παραδείγματα εἰς τὴν κλίνην τῆς νέας μητρὸς.

Ἐὰν δὲ τύχῃ καὶ λάβῃ πρώτην φοράν περιοδικὸν ἀνὰ χεῖρας, βεβαίως εἰς τῶν παρισταμένων ὃ ἀναφωνήσῃ: „Κύτταξε σὸ τέλος ὑπάρχει λίαν ἐνδιαφέρον ἄρθρον περὶ τροφῆς!“ Ἡ μεγαλειτέρα δ' ἐπιθυμία τῆς νεαρῆς μητρὸς συγκοιταί εἰς τὸ νὰ μάθῃ ποῦ, καὶ πότε καὶ ποίου γένους νέοι ἄνθρωποι ἐγεννήθησαν εἰς τὸν κόσμον, ἀδιάφορον ὃν τὰ ἄλλα ταῦτα βρέφη ἀνήκωσιν εἰς ὅλως ξένους αὐτῇ ἀνθρώπους, — διότι ὁ κόσμος βεβαίως ἐπλάσθη μόνον καὶ μόνον διὰ τὸ γεννῶνται μωρὰ ἐν αὐτῷ, τί δὲ βραδύτερον ὃ ἀπογίνωσι ταῦτα, ἂν θὰ μνησθευθῶσιν, ὑπανδρευθῶσιν ἢ ἀποθάνωσιν, ἂν θὰ διάκηται ἐχθρικῶς ἢ φιλικῶς πρὸς ἄλληλα, — εἶνε ὅλως διόλου ἀδιάφορον εἰς τὴν μητέρα, ἥτις κρατεῖ τὸ πρωτότοκον ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς! — Βραδέως ὅμως καὶ ἀνεπαυστήτως προβαίνει ἄλλη τις ἐποχὴ, καθ' ἣν νομίζομεν, ὅτι ὅλος ὁ κόσμος φοιτᾷ εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἐκπαιδεύεται. Ἡ ἐποχὴ αὕτη εἰς τὸν βίον τῶν ἡμετέρων παιδίων διαρκεῖ περὶ τὰ δέκα ἔτη, κατὰ ταύτην δὲ ἡ πρώτη ἐρώτησις, ἣν ἀποτείνωμεν συνήθως εἰς νέους γνωρίμους, εἶνε ἡ ἐξῆς: „Εἰς ποῖον σχολεῖον στέλλετε τὸν υἱόν σας“; ἢ „ἔχετε καμμίαν παιδαγωγὸν διὰ τὴν κόρην σας“; Τὸ ἔτος μετρεῖται πάντοτε κατὰ τὰς τακτικῶς γινομένας ἐξετάσεις καὶ διακοπὰς.

— Πότε εἴχετε τὴν τάδε καὶ τάδε ἐπίσκεψιν; ἐρωτᾷς καὶ λαμβάνεις τὴν ἀκόλουθον ἀπάντησιν:

— Τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα.

— Πότε εἴχον λοιπὸν τὰ παιδιά ἕληρη;

— Ἀμέσως μετὰ τὰς μεγάλας διακοπὰς ἦτοι περὶ τὰς ἀρχὰς Σεπτεμβρίου.

Εἶνε παράδοξον, τῇ ἀληθείᾳ! Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, μεθ' ὧν συναναστρέφεται τις, ἔχουσι παιδιά φοιτῶντα εἰς τὸ σχολεῖον! Ἡ μήπως συμβαίνει τὸ ἐναντίον; Συναναστρεφόμεθα ἐκείνους μόνον, οἱ ὅποιοι ἔχουν;

Ἄγνοαῖ τοῦτο δὲ μόνον γνωρίζω, ὅτι πανταχοῦ ἐπικρατεῖ ἡ αὕτη συγκίνησις ὅσον ἀφορᾷ τὴν προσεχῆ βαθμολογίαν, διὰ ταῦτα παραπῶνα διὰ τὰ ὄλον ἐσχυρότερα καὶ ἀσχυρότερα γινόμενα παιδιά καὶ ἡ αὕτη ἀμφιβολία μεταξὺ ἐκπαιδευτηρίων καὶ οἰκοδιδασκάλων. Ὅλος ὁ κόσμος εἶνε μία καὶ μόνη μεγάλη σχολή, ἐν ἣ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι διακρίνονται

μόνον εἰς διδάσκοντας καὶ διδασκομένους. Ἡ δὲ περίοδος αὕτη εἶνε ἴσως ἡ ἀκμὴ καὶ τὸ στέμμα τοῦ μητρικοῦ βίου.

Ἐν ταῖς χερσὶν ἡμῶν ἔχομεν ἀκόμη κατὰ μέγα μέρος τὴν τύχην τῶν προσφιλῶν τέκνων. Καὶ εἰμεθα μὲν εἰς πολλὰς φροντίδας καὶ κόπους ὑποβεβλημένοι, ἐν τοῖς ταῖς βλέπομεν καθ' ἐκάστην καὶ ἀνὰ πᾶσαν ὄραν τὰ ἀποτελέσματα τῶν πόνων τούτων! Ὅλα δυνάμεθα νὰ μεταβάλωμεν, ἐὰν νομίσωμεν ὅτι ἔχουσι ἐλλείψεις, πόσον δὲ ικανοποιούμεθα, ἐὰν ἡ μεταβολὴ αὕτη στεφθῇ ὑπὸ ὀφθαλμοφανοῦς ἐπιτυχίας! Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀναπτύσσονται ἐπὶ μᾶλλον τὰ παιδιά, δύνανται ἤδη νὰ ἦνε πρὸς ἡμᾶς ὡς φίλος καὶ φίλη, καὶ ἐν τούτοις πόντοις σκέπτονται διὰ τῶν ἰδεῶν ἡμῶν, αἰσθάνονται τὴν ἰδίαν ἡμῶν αἰσθησὶν ἐν τῇ καθαρᾷ αὐτῶν παιδικῇ καρδίᾳ. Ἀκόμη οὐδεμίαν ἐλπίς διερράγη, οὐδὲν ὄνειρον ἐξηφανίσθη, ἡ δὲ μήτηρ ἀνεκίζει ἀκόμη μετὰ στερεὰς πεποιθήσεως πρὸς τὸ μέλλον. Ἀνέβρεψε τὰ τέκνα τῆς κατὰ τὴν ἱερωτάτην γνώμην καὶ δυνάμιν τῆς, πρὸς τοῦτο κατηνάλωσε τὸ αἷμα τῆς καρδίας τῆς, νυχθημερῶν πρὸ οὐδεμιᾶς θυσίας ὀπισθοχώρησε διὰ νὰ καταστήσῃ δυνατὸν εἰς τὰ προσφιλεῖ ὄντα ὅ,τι ἐφαίνετο αὐτῇ ἐφικτόν· πῶς ἤθελεν εἰσθαι λοιπὸν δυνατὸν νὰ στερηθῶσι τινος ἐν τῷ βίῳ; Εἶνε χρηστὰ καὶ τίμια τὰ τέκνα τῆς, φυσικῶς δὲ πρέπει νὰ γίνωσι καὶ εὐτυχεῖ. Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ ἡ μήτηρ πάλιν σκέπτεται καὶ παρατηρεῖ αἰφνης, ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅλα εἶνε περὶ αὐτὴν μεταβεβλημένα, προσέτι ἐφθάσε καὶ ἐκεῖνος ὁ καιρὸς, καθ' ὃν δὲν ἀναγινώσκει τις πλέον μυθιστορήματα καὶ διηγήσεις, διότι ὅ, τι ἔχει ἀμέσως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς εἶνε πολὺ μᾶλλον ἐνδιαφέρον ἢ ὅλα τὰ βιβλία.

Ἐντεῦθεν ἀρχεται ἡ δευτέρα μεγάλη περίοδος τοῦ βίου τῆς γυναικὸς, καθ' ἣν ἡ μήτηρ ἔχει ἀνάγκην ὅλης τῆς δυνάμεως καὶ ὅλης τῆς στερεᾶς πίστεώς τῆς, ἵνα διέλθῃ αὐτὴν ἀξιοπρεπῶς. Καὶ διὰ μὲν τῆς συνέσεως καὶ τῆς καλῆς θελήσεως δύναται τῶρα νὰ ἐπιτευχθῇ τὸ πᾶν, οὐδὲν δὲ διὰ μόνης τῆς ἀμέτρου μητρικῆς στοργῆς. Τὸ παιδίον ἀπαιτεῖ ὅ,τι δὲν δύνασαι νὰ τῷ παράσχῃς, εἰς τὸν βίον τοῦ δὲ ὑπείρεχονται νέαι ἀνθρώπιναί βία. Δὲν εἶσαι πλέον ἢ μόνη μεστρία μεταξὺ τοῦ τέκνου σου καὶ τῆς τύχης του, — καὶ ἐνταῦθα ἐγκοιταί τὸ μεγαλεῖον καὶ τὸ καταπληκτικὸν τῆς περιόδου ταύτης τοῦ βίου. Πλείστοι γονεῖς δὲν θέλουσι νὰ κάτανοήσωσι τοῦτο καὶ νομίζουσιν, ὅτι καὶ τότε δύνανται νὰ μένωσιν οἱ πηδαλιούχοι τῆς τύχης τῶν τέκνων των, ὅταν ταῦτα κατὰ τὴν αἰώνιον πορείαν τῆς φύσεως ὀρισθῶσι νὰ ἐκλέξωσιν εἰς τὸ ἐξῆς ἰδίαν ὁδόν. Εὐνόητον εἶνε καὶ ἀληθές, ὅτι πιστοὶ γονεῖς θέλουσι νὰ ἦνε εἰς τὰ ἐνήλικα τέκνα των ὅ,τι ἦσαν δι' αὐτὰ ἐκ γενετῆς, ἀλλὰ τοῦτο εἶνε μεγάλη καὶ πολλὰκις δυστυχίας πρόξενος πλάνη. Τὰ χρηστότατα καὶ ἀριστα ἡμῶν σχέδια ναυαγοῦσι, διὰ τοῦτο ὑπόκωπον, ὡπερίφροντις μητρικὴ καρδία, καὶ μὴ πολέμει ὅ,τι οὐδέποτε ἄλλως ὑπῆρξεν, οὐδ' ἄλλως θὰ ὑπάρξῃ. Ἐὰν ἐν τῷ μέλλοντι ὅλα γίνωσι καλότερα ἢ ὅσον ἐσκέφθης, ἂν οἱ υἱοὶ καὶ αἱ θυγατέρες ἐξέλεξαν ἐπιτήδευμα καὶ ἴδρυσαν ἰδίαν ἐστίαν, ἀρχίζει πάλιν ἡ μάμμη ἐκ τῶν — μωρῶν, καὶ δοκιμᾷ εἰς ἀρχῆς τὰς αὐτὰς ἡδονὰς καὶ μερίμνας, μεγεθυνομένας μόνον διὰ τῆς ὀδύνης, ὅτι συχνάκις δὲν θέλουσι νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὴν πειρᾶν τῆς καὶ ὅτι αὕτη ἀπέναντι τῶν ἐγγόνων δύναται μὲν βεβαίως νὰ δώσῃ συμβουλὰς, οὐδεμίαν ὅμως ἀπόφασιν νὰ ἐπιβάλῃ. Τέλος μεγαλύνουσι καὶ οἱ ἐγγονοὶ καὶ εἰσέρχονται εἰς τὸν κόσμον, ὁ ἀριθμὸς τῶν προσφιλῶν ὄντων, δι' ὃ χαίρει τις καὶ μεριμνᾷ, αὐξάνει ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, τότε δὲ τι ἄλλο δύναται νὰ ἐνδιαφέρῃ τὴν μάμμην ἐκτὸς τοῦ ὅποσα καὶ ὅποια

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΓΕΝΝΑ. Εἰκὼν ὑπὸ Α. Τσίχ.

τέκνα, εγγόνους και δικεγγόνους πάσης ηλικίας έχει; Ίδιού λοιπόν εποχή, καθ' ήν πολλά όντα αγαπώμεν έξ ίσου και ενδιαφερόμεθα περί κλείστων πραγμάτων και καθ' ήν πολ- λάκις πρός στιγμην δέν αισθανόμεθα μέγα τι δυστύχημα, ούδδ παρατηρούμεν αυτό τόσον, όσον μυϊαν έρπουσαν επί τοϋ τοίχου ή ήλιακάς ακτίνας παιζούσας επί τοϋ εδάφους· όμοίως λοιπόν και γηραιά τις γυνή, ήτις ύπέρ τās δύο δωδεκάδαα ανθρώπινων πλασμάτων έξ ίσου αγαπά και μετ' αυτών συμ- πάσχει, δύνάται ένίοτε έξ ύπερβολικού καμάτου νά προσ- ηλώσθι τās ιδέας της επί τινος μικρολογίας, όον άν ό ξυ- λουργός έμπηγνή τώ καρφία κατ' εϋθειαν ή λοξώα, άν πρέπη τά παραθύρα σήμερον ή αύριον νά καθαρισθώσιν, ή άν τώ αγοραστήν ύφασμα θά ήνε καλόν και διά τά ασπρόρουχα. Τοιαύτη τις μηδαμινή φροντίς τήν καταβάλλει, ένεκα ταύ- της δέν δύνάται νά κοιμηθῆ και άσθενεί, διότι ούδεμία εκ τών μεγαλειτέρων φροντίδων μας δύνάται τόσον νά ύπερ- βάλλη τās άλλας, όσον έν τοίς χρόνοις τής νεαρής ηλικίας ή

θρέψις τοϋ πρώτου τέκνου, αί πρώται έξεστάσεις τοϋ υϊού, ό πρώτος έρωτικός παλμός έν τή καρδία τής πρώτης θυγατρός ή ό γάμος αυτης και ή γέννησις τοϋ πρώτου τέκνου. Άλλά ποσάκις άδικούμεν τοιαύτην τινά γραϊαν μητε- ρίτσαν, λέγοντες, „ά! αυτή ήνε πλέον αναισθητος, συλλογίζε- ται περισσότερον τήν κάλτσαν της ή όλον τόν κόσμον!“ — Και τίς έξ όλων ύμών, νεαράί μου φίλαι και φίλοι, δύναται νά γνωρίζη, τί ζή ακόμη εις τά βάρη τής γηραιας ταύτης καρδίας, οϋτινοα ίσως μόνον τμήματά τινα, όαπερ άφρός, άνέρχονται ένίοτε εις τήν επιφανειαν; Τις έξ ύμών δύναται ν' άριθμήσθι τās σκέψεις; ας μετ' ύπομονής και ήρεμίας συμ- πλέκει εις τώ περιπόδιον τοϋ νεωτάτου εγγόνου, τίς ήθελε δυνηθῆ νά ζωγραφίσθι τās εικόνας, αίτινες παρέρχονται πρό αυτης κατά τήν μονότονον ταύτην εργασίαν; Άλλ' ύμεις μειδιώτε, όσάκις αυτή εκ τών καθημερινών σας φλυαριών ούδεμίαν λέξιν άκούη ή έννοη.

Σημ. Σ. Κ. Ο έννοικός ήμών ποιητής Αχιλλεύς Παράσχος, εννοών τήν Κλειώ και συγκρατηθείς νά καταστήσθι αυτήν προσφύλεστέρην διά της πολυτίμου συνεργασίας του, παρεχώρησεν ήμίν πρός δημοσίευσιν τώ κατωτέρω ποίημα, νέον, δροσερώτατον και τούτο άδος εκ της πλουσίας δημόδους άνοδοδέσμησ του, άποκρίνον διην τήν χάριν τής μοναδικής πλέον Μούσης του.

ΟΙ ΑΥΤΩ ΑΔΕΛΦΟΙ.

Α.
 Η ω αδελφάκια γκαρδικακά και πολυαγαπημένα Ποτέ τους δέν χωρίζανε· τάχε ή καρδιά δεμένα· Στην ίδια τάβλα έγεύονταν, ε' ένα προσκεφαλάκι Άγκαλιαστά έκείτουσαν, αδελφι μου αδελφάκι. Μά εξημέρωσ' ή αυγή κ' έφθασ' ή νύχτα εκείνη, Που δέν θενά πλαγιάζανε μαζί' στην ίδια κλίνη. Κείνους ποϋ εσμίζ' ό Θεοα τούα χωρίζε μια ξένη Νεράϊδα, κόρη μάγισσας, σαββατογεννημένη.

Β.
 Μια μέρα ποϋ τριγύριζε ό πρώτοα μέστ'α δάση Κ' έστηνε ζόβεργα ψηλά πουλάκια για νά πιάσθι, Λίγο μακριά του άκουσε χαρούμενα τραγούδια Κ' εϊδε μια κόρη, μια ξανθή, ποϋ μάζωνε λουλούδια· Στα 'μμάτια ήταν ούρανόα, εις τήν ασπράδα κρίνουα, Κι' άντι νά πιάσθι αυτόα πουλί, επιάσθηκεν εκείνουα.

Γ.
 Τήν κόρη αυτή παντρεύεται· άχ, μια νυχτιά ακόμη Και θ' άφηνε τ' αδελφικό νά γύρη' ε' άλλο στρώμα· Γι' αυτό με όλη τή χαρά ποϋ έχει' στην καρδιά του, Εϊναι ή δψι του χλωμή, θολή κάθε 'μματιά του· Κι' άν και 'μπροστά της' ε'άν κερί' μέρα και νύχτα λυώνη, Τήν αγαπά και τήν μισεί' θαρρεί τόν 'ξαδελφώνει . . .

Δ.
 Η νύχτα είναι σκοτεινή, τ' αστέρια σκεπασμένα. Και ε'ε σκοτάδι άγριο, βαθύ τ' άγέρι κλαίει· Τα δυώ αδελφια κάθονται αγνάγια πικραμένα· Γυρίε' ό μεγαλιτεροα ε'τ' αδελφι του και λέει· — Αύριο ε'ετ' κρεβάτι μας μονάχοα θά κοιμάσαι . . . — Ω, μη φοβάσ', αδελφι μου, και μη τώ συλλογασαι· Εϊμαστε ώα τώ κόκκαλο αδελφια έμεια οι δύο Και ε'στη δική μας τήν καρδιά ποτέ δδ 'μπάνει κρυσό! Κ' εϊπ' ό μεγάλουα· — ε'ε καιρό θά ταξειδεψ' όλιγο

Κ' εκείνη ποϋ παντρεύομαι θ' αφήσω ε'άν θά φύγω . . . Έχει φτερούγα ή καρδιά τής όμορφηα ποιδε ζέρει Μακριά της' ε'άν θά βρισκομαι ή ώρα τί θά φέρη . . . — Όρκο ε'ετ'όν Παντοδύναμο, αδελφι μου, σου κάνω, Άν άπιστήσ' ή νύφη μου, ή ζήσω ή πεθάνω, Νά σου τή φέρω' ε'στη ούρα τ' αλόγου μου δεμένη. Κ' επλάγιασαν για ύστερη φορά άνταμωμένοι.

Ε.
 'Ηλθ' ό καιρόα τοϋ ταξειδιοϋ· τόν όρκο τοϋ θυμίζε, Καβαλικεύει, τόν φιλεί και φεύγονταα δακρύζει . . . Κ' έμεινε ό μικρότεροα ε'στη νύφη· ε'άν κυρά του, Σάν αδελφή τήν σέβουνταν και ε'άν βασίλισσά του· Μά ήταν κλειδοκράτοραα τιμήα ποϋ αγαποΰσε. Και τώ κλειδί τώ χέρι του τ' αδελφικό κρατούσε. 'Ημέραα, μήνεα περάσαν. Μά μια νυχτιά κοιμήθη Και δέν εξύπνησε· πολύ ή νύφη δέν λυπήθη . . . Τόν εϊδε, πικρογέλασαν τά όμορφα της χείλη Κ' εκλαψε μόνο τοϋ νεκροϋ ε'άν ήλθανε οι φίλοι . .

ΣΤ.
 Τόν θάψανε· σκοτεινάσε, τώ μεσονύχτι φθάνει· Μυρίζε χάρου μυρωδιά τώ σπῆτι και χλωτάδα· Έκει ποϋ εξεψύχησε καιεί βαρύ λιβάκι Και εις τώ προσκεφάλι του τώ ερημο λαμπάδα. Δεμένοα κλαίει τοϋ νεκροϋ ό σκύλοα ε'ετ'ο σκοτάδι Κ' ή άπιστη ε'ε άγκαλιά κοιμάτ' επάνω ξένη· Μυρολογοΰσε τήν αυγή· γλυκοφιλεί τώ βράδυ· Σάν φρόνιμη, τήν ώρα της τήν έχει μοιρασμένη . . . Άχ! έλα τ' αστρα μονομιάα κι' ό ούρανοα ακόμα Άν πέσουν, δέν άκούγονται ποτέ ε'ε τάφου χώμα. Όμοα τώ άπιστο φιλι νεκρά αναστηνάει Και ζωντανεί' ή ήσυχη αποθαμένη σκόνη! Άκούει μέσ' ε'ετ'όν ύπνο του τόν πρώτο βυθισμένοα

Τής νύφηα του τώ φίλημα, ό υϊόα ό πεθαμένοα· Τόν όρκο του θυμήθηκε κι' ό τάφοα του ανοίγει· Σε Μαύρο επάνω βρέθηκε· λάκκουα, σταυροΰα πηδαίει· Τόν βλέπουν τ' αστρα τρέμουνε, ή γή ζητεί νά φύγη Και χαλιναίρι δέν κρατεί' ό Μαύροα οδγηάει· Φεύγει, πετῶ· τά πέταλα σπιδαια, φωτιάα σκορπῶνε Και φέγγουνε τώ δρόμο τουα· άλλοιομον' όπου πῶνε!

Ζ.
 Μέσ' ε'ετ'ο σκοτάδι χάνεται με τόν αποθαμένο· Μά νάτοα· πάλι φαίνεται· βαθειά λαγκάδια σχίζει, Κι' όπισω του, εις τήν ούρα τή μαύρη του δεμένο Σάν κάτι τι ν' ασπρίζη . . . Σε χώρα μπήκανε· άργά ό Μαύροα τώρα πάει Κ' εμπρός ε'ε σπῆτι σκοτεινό τώ δρόμο του κρατάει· — Άνοιε', αδελφι μου, ανοίξε· κουράσθηκα νά τρέχω· Εις τήν ούρα τ' αλόγου μου τή νύφη μου τήν έχω . . . Με βια ή θυρ' ανοίγεται κι' ό αδελφοα του βγαίνει· Κερί' ε'ετ'ο χέρι του κρατεί, τούα βλέπει και χλωμαίνει· — Τήν σκύτωσε τήν άπιστη, τοϋ λέγει, αδελφέ μου; — Με εϊδε και απέθανε . . . δε σκύτωσα ποτέ μου! — Ξεκαβαλιά', αδελφι μου· έχω φωτι' αναμμένα· Έμπα ε'ετ'ο σπῆτι μας· — Φωτιά δδ με ζεσταίν' έμένα! Τόν πεθαμένο με φαγτό τονε κυττάζει 'μμάτι· — Τι έχεια; λέγει· — Τιποτε· άβρώστησα κομματί! — Άβρώστησεα· τ' αδελφικό φιλι θά σε ζεστανή Και θά σε γιάν', αδελφι μου· — Κανεία δέν θά με γιάνη . . . 'Ηθελα μόνο άν μου αγαπάα, τή γή βαθειά νά σπάψηα Κ' εκείνη ποϋ απέθανε απόψε νά τή θάψηα . . . Τ' όρνιθι άκούσθη, αστραπή' ε'ετ'όν ούρανοα άνάφτει,

'Ανατριχιάζει ό νεκροα κι' ό Μαύροα τή γή σπάφτει· Βλέπει, τοϋ λέγει· βιάζεται ό Μαύροα· θενά φύγω· Στόν πρώτο ύπνο ζύπνησα· κοιμήθηκα όλιγο . . . Πηγαίνω· τώ κρεβάτι μου κοντά δέν είναι τώρα· Τρέχει ό Μαύροα γρήγορα, μά τρέχει και ή ώρα! — Τι λέα, αδελφι μου, τί λέα; Έμεια νά χωρισθώμε; Άπόψε θενά κοιμηθώ' ε'άν πρώτα ε'ετ'ο πλευρό σου! — Νά μην τώ δώση ό θεοα μαζή νά κοιμηθώμε . . . Μά βλέπε με καμμιά φορά κι' έμένα' ε'τ' όνειρό σου. Τα 'μμάτια του θολώσανα· κινά και στέκει πάλι· Άπ' τ' αλόγ' του ξεκυψε γλυκά, αγάλι, αγάλι Και τόν εφίλησε . . . Φιλι δέν ήταν τώ φιλι του· 'Ηταν ξεριζώμα καρδιάα, ή δεύτερη ψυχή του!

Μέσ' ε'ετ'ήν αγιάλη ό ζωντανόα τοϋ πεθαμένοα γέρνει· Ό χάροα τούα σπλαγγισθῆκε και τή ψυχή του πέρνει.

Η.
 Τήν άλλη μέρα, τήν αυγή τά δυώ άγκαλιασμένα, Στόμα με στόμα κατ' α γῆα τά βρήκαν τά καυμένα· Δέν τά έχώρισαν· καθώα τά βρήκανε τά θάψαν Κ' ένα κερί και για τά δυώ' ε'ετ'ο μνήμα τουα άνάφαν· Στόν τάφο δυώ τριανταφυλλιάα μονάχοα τουα φυτρώσαν, Τώ χώμα τουα πρασίνισαν, τόν ύπνο τουα μυρωσαν. Σμίγουν οι βίβλιαα τουα ε'στη γή και ε'ετ'ο Σταυρό οι κλώνοι Και δυώ τριανταφυλλάκι· ανθούα μονάχα κάθε Μάι· Κι' ε'εταν κανέναα αδελφοα μ' αδελφι του μαλώνει Τά βόδα τουα μυρίζεται κ' ή εχθρα του περνάει! (Έγραφον κατ'όν Νοέμβριο του 1884.)

ΑΧΙΛΛΕΥΑ ΠΑΡΑΑΧΟΑ.

ΙΑΤΟΡΙΑ ΕΝΟΑ ΠΑΙΔΙΟΥ.

(Αύτηρημ.)

Τέσσαραα σαθρά κλιμακαα παλιοϋ τινοα οικοδομήματοα, κειμένον έν τή εργατική συνοικία ευρωπαϊκήα τινοα πόλεωα, οδηγούα ημάα υπό τήν στέγη εις τινα θύρα, εφ' ήα ατέχνωα και διά κιμαλιάα εϊνε γεγραμμένα αι έξηα λέξεια

Έδδ κατοικεί ή πλύστρα Φωτεινή. Διαβαίνονταα τώ κατώφιλον τήα θύραα εύρισκόμεθα έντόα μαγειρείου και βλέπομεν μεταξϋ πύθωα και κανίστρωα, περιεχόντων πενιχρά μόν, άλλ' επι- μελωά πλυμένα και λάμποντα λευκείματα, γραϊάν τινα, τήν πλύστριαν Φω- τεινήν. Τώ μαγειρείον, οϋ τώ μόνον και στενόον παράθυρον σκοτίζεται υπό τοϋ άμυροϋ τοίχου τήα γειτονεούσασ οικίαα, εϊνε τήν στιγμήν ταύτην πλη- ρεα ήλιακοϋ φωτόα, ειςδύοτοα εκ τινοα όπῆα έν τή όροφή τοϋ πενιχοϋ χώρου. Έπό τήν όπήν ταύτην, δι' ήα άνέρχεται τια εις τήν επίπεδον στέγην τήα οικίαα, ίσταται επί τών βαθμίδωα κλιμακοα μικρά τια κόρη. Εϊνε εξαετια περίπου. Τώ φώα τοϋ ήλιου λάμπει επί τών μελανών βοοστρώχωα τήα Ιωσηφίναα, έν φ' ύπ' αυτόα τώ αξιέραστον πρόσωπον μένει ώα ύπό σκιάν και ούτωα ετι μάλλον ακτινοβολεί τώ πῦρ τών μεγάλωα κυανών οφ- θαλμών τήα. Τώ μικρόν τούτο πλάσμα φέρι πορφύροχρον ένδυμα και εις τοια λεπτοφωεία πόδαα τώ λάμπουσι ποικιλόστικτα πέδιλα. — Η μητέρα κρυώνει, εϊπεν ή κόρη, σε παρακαλώ, Φωτεινή, πήγαινε τήν μητέρα' στο κρεβάτι! — Μπῆ! τώρα τήν ανέβασα επάνω' στον ήλιακό, εϊπε μετ' όργηα ή πλύστριαν· δέν 'μπορώ νά χάνω τόν καιρό μου με μία ξένη. Αυτό τώ βάροα εϊνε ανυπόφορον! Η Ιωσηφίνα δι' ενόα χαρίεντοα κινήματοα κατῳλε ταχέωα τήν κλι- μακα και ε'στη πλησίον τήα γραίαα. — Φωτεινή μου, εϊπεν ή κόρη έν ταραχή, ποϋ νά 'μπορούσα νά χέρια μου νά σηκόνουν τήν μητέρα! — Αυτό βέβαια τά χέρια σου δέν 'μποροϋν νά τώ κάμουν, αυτά δδ εϊνε τά πλέον άνηρά εις τόν κόσμον! εϊπεν ή κυρά Φωτεινή, ε'ταν τά χέρια μου ήταν τόσον καινούργια, ε'άν τά δικά σου, ήξευρα πολί καλό νά 'μπα-

λόνουα κόλτσιαα και — νά σε πῶ, κορίτσι μου, ή μητέρα σου δέν σε δίδει καλήν ανατροφήν, και αα ε' αφήσομεν αυτά τῶρα! — Η μητέρα παγώνει και συ βρίζεις, εϊπε τώ κορασιον μόλια συκρα- τοϋμενον και λιετευτικώα προσέθηκε: „Έλα, Φωτεινή, άγάπα τήν μη- τέρα μου! — Έγω πάντα τήν αγαπώ, απειρίθη ή γραία και ή φωνή της έλα- βεν ήπιώτερον τόνον. Η Ιωσηφίνα περιέλειπε τήν χείρα τήα γραίαα διά τών βοδοχρόωα αυτήα δακτύλων, ότιναα ε'ίχον σχεδόν εξαφανισθῆ μεταξϋ τών τύλων και βυτίδωα τήα χερώα ταύτηα, τήν όπείαν ήδύνατό τια νά παρομοιάσθι με τραχί και βοζῶδεα ύλον. Η μικρά κόρη ήνωρθώθη επί τών άκρωα τών ποδώα τήα και διά τών σπινθηροβολούντων αυτήα οφθαλμών ήτένησε τώ σκυθρωπόον πρόσωπον τήα προσβύτιδοα. — Και ή καλή μου μητέρα λέγει, πώα τά χέρια σου, Φωτεινή, πρέπει νά τά σέβωνται. — Τώ εϊπεν; ύπερονόρησεν ή πλύστριαν, ήα ε'παίδρυνθη τώ πρόα- ωπον. Η Ιωσηφίνα έσυρεν αυτήν από τήα χερώα πρόα τήν κλιμακα, εφ' ήν αυτή μετ' ευκινήσασ άνεπήδησεν, έν φ' βραδυνικήαα ήκολούθει ή γραία. Εις εκείνην τήν πλευράν τήα στέγηα, ήτια έμεινεν ελευθέρα από τών παρακειμένων αετωμάτωα τών οικιών, ύψούτο λιθινον προτείχισμα, εις ό καθήμενή εστρίχτετο ή μητηρ τήα Ιωσηφίναα. Ό εκ τών καποδογών αναδράσκων κανόα ένωάει φρωοιδώα τήν ελζέτι νεαράν εκείνην γυνάικα· σπανίωα απαλακτομένην αυτοϋ υπό σφοδράα τοϋ άνέμου πνοήα. Η δυσκό- λωα αναπνεύσαα άσθενήα ανεσηκώθη μετα πολλού κόπου επί τών ύπ' αυτήν στρωμάτιωα και σπασμοδικώα παρεμέρισε τώ μανθῆλιον από τοϋ εκ φυγοϋ ήδρωτόα καθύρου μεταπόω τήα. Η Ιωσηφίνα εϊχε περιπτυχθή τήν εξη- κτημένην γυνάικα και εδάπευε μετα περιπαθοΰαα τρυφερότητα τήν πλουσίαν και μέλαιναν κόμην τήα, ήτια εκκαμάτιζεν επί τών μεμαραμένοωα καρεώωα τήα. — Καλύτερα θά ήτον, άν δέν άνέβαινα εδω επάνω, εϊπεν ή άσθενήα

μετ' εκλειπούσης φωνής, ἀλλ' ἤθελε ν' ἀναπνεύσω εἰς ἀνοικτὸ μέρος — ἀχ, δὲ κανὸς αὐτός, — ἤθελε νὰ ἰδῶ ἀκόμη μιὰ φορά τὸν κόσμον.

Ἡ ἀσθενὴς ἔβλεπε μετ' ἀλλοκότου ἑκφράσεως τῶν ἀπεσβεσμένων ὀφθαλμῶν της τὸ περίεργον ἐκτενόμενον θέαμα. Ἀπέραντοι χλοεροὶ λειμῶνες, ὑπὸ ἀπειρῶν χροσιζόντων ἀνθέων καλυπτόμενοι, διετέμοντο ὑπὸ τῶν ἐλιγμῶν ποταμοῦ σχηματίζοντας μακρὰν λίμνην, εἰς τὰς ὄχθας τῆς ὁποίας ὑψούντο ἀνὰ τὸν ὄριζοντα θαλάσσιαι λόφοι καὶ θαλάσσιαι τοποθεσίαι.

Ὁ κόσμος εἶνε τῶσον ἄρατος! ἐψιθύριεν ἡ πάσχουσα καλύψασα τοὺς ὀφθαλμούς δια τῶν ὡς σκιά διαφανῶν χειρῶν της. Σπασμωδικῶς ἐκινούντο οἱ δάκτυλοι εἰς τὸν ἀέρα ὡσεὶ προσπαθοῦντες ν' ἀποσύρῃσι τὸ ἐπικαθήμενον σκότος, ὅπερ ἤρχιζεν ἦδη νὰ ἐπιπέσῃ ἐπὶ τῶν ἄλλοτε τῶσον μαγευτικῶν καὶ ἄραιων τούτων ὀφθαλμῶν.

— Ἰωσηφίνα μου! — δὲν βλέπω! — τίποτε — καὶ τί ἔσται ἐγὼ! — Ἄχ, μητρίτισσα μου, εἴν' ὁ κανὸς. — Ὁχι, — εἴν' ὁ θάνατος.

Πνιγίμα! Οἱ ὑψωμένοι βραχίονες τῆς αγωνιώσης ἔπεσαν βραδέως ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς Ἰωσηφίνας καὶ ἔσφιγγαν τὸ προσφύλαξ τέκνον διὰ τελευταίαν φοράν ἐπὶ τοῦ ψυχοραγοῦντος στήθους.

— Τώρα; — τῶσον ταχέως; — Ἰωσηφίνα μου, σ' ἀφίω — Παναγία μου, φυλάττε τὸ τέκνον μου!

Καὶ οἱ βραχίονες ἐλύθησαν βραδέως ἀπὸ τοῦ πρέμοντος σώματος τῆς μικρῆς κόρης. Ἡ κυρὰ Φωτεινὴ πληρούσασα ἔσυρε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐκνευσάσης εἰς τὸν κόλπον της.

— Ποῦ γλήγορα τέλειωσεν, εἶπε μετὰ σιωπηλῆν προσευχὴν, γλύτωσεν ἀπὸ τὰ βάσανα.

Μετὰ μεγίστης εὐλαβείας ἐπληθίσεν ἡ πλύντρια τὰς χεῖρας εἰς τοὺς νεκρούς ὀφθαλμούς καὶ ἐλαφρῶς συνέκλεισε τὰ βλέφαρα, ἔπειτα δὲ λαβοῦσα ἐν ἀγκαλίαις τὸ νεκρὸν σῶμα κατήλθεν εἰς τὸ παρά τὸ μαγευτικὸν κείμενον δωμάτιον, ἐν ᾧ καθύκει ἡ νεκρὰ γυνὴ μετὰ τοῦ τέκνου της, καὶ οὐτινος μόνος στολισμὸς ἦτο θαλερῶν καὶ εὐώδους λευκῶν, καὶ κατέθεσε τὴν νεκρὰν ἐπὶ πενήχρως κλίνης.

— Κοιμάται ἡ μητέρα; ἐψιθύρισε τὸ πεφοβισμένον καὶ ἀσφυγμῆται ἀκολουθοῦν κοράσιον.

Ἡ γραῖα προσέβλεπεν αὐτὸ μετ' οἴκτου, σιωπηλὴ δ' ἐκάλυψε δι' ὑφασματος τὸ πρόσωπον τοῦ ἀψύχου σώματος.

— Φωτεινὴ, ἡ μητέρα δὲν θέλει νὰ τῆς σκεπάσῃ τὸ πρόσωπον, εἶπεν ἡ Ἰωσηφίνα, σήκωσε τὸ μανδύλι.

Ἡ πλύντρια ἤρπαξε τὴν χεῖρα τοῦ παιδίου.

— Ἐλα μαζί μου, εἶπε.

— Ὁχι, δὲ μείνω κοντὰ εἰς τὴν μητέρα.

— Ἡ μητέρα σου εἶνε πεθαμένη.

— Τί δὲ πῆ αὐτό; ἤρωτήσεν τὸ κοράσιον.

— Αὐτὸ δὲ πῆ τὸ ἴδιον. — πῶς δὲν ἔχεις πλέον μητέρα.

Συγκεχυμένη προσέβλεπεν ἡ Ἰωσηφίνα τὴν πλύντριαν.

— Μητέρα! ἐφώνησεν ἔπειτα, κύτταξέ με, ἀκούσέ με!

— Δὲν ἔμπορὲ νὰ σε ἰδῇ καὶ νὰ σ' ἀκούσῃ, σοῦ εἶπα, ἡ μητέρα σου εἶνε πεθαμένη.

— Δὲν θέλω ἐγὼ νὰ ᾄνη πεθαμένη! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωσηφίνα.

Ἐτρέξε ταχέως πηδῶσα πρὸς τὴν κλίνην τῆς νεκρῆς καὶ ἔσυρε τὸ ὑφασμα ἀπὸ τοῦ ἀψύχου προσώπου. Ὅτε δὲ οἱ θερμοὶ ὀφθαλμοὶ της προσέϊδον τοὺς ἀψύχους χαρακτηρισμοὺς, ὅτε αἱ χεῖρές της ἠδονήθησαν τὸ ψῆχος τῶν παγερῶν παρειῶν, φοβερὸν ἄλλως ἐκυρίευσεν τὴν ἀγρίως πάλλουσαν νεκρὰν καρδίαν καὶ τὸ μικρὸν στήθος της ἐκλονίσθη ὑπὸ ἀδακρύτων λυγμῶν.

Ἡ κυρὰ Φωτεινὴ προσεπάθησε ν' ἀπομακρύνῃ αὐτὴν ἐκεῖθεν, ἀλλὰ μάτην, αὐτὴ διέφυγε τὰς χεῖρας της καὶ κατέπεσε κατὰ γῆς παρὰ τὸ λειψάνον.

Ἡ πρεσβύτερη ἀναπαύσαστος ἐδίδοτο ἐν ἄντρον νὰ παρηγορήσῃ τὴν μικρὰν ἢ νὰ τὴν ἐγκαταλίπῃ εἰς τὴν ἐρηξὴν τοῦ ἄλλου της, — τέλος ἀπεσῆθη ἀδορῶς τοῦ δωματίου. Μετ' ὀλίγον ἤκουτο ἔκτακτος θόρυβος ἐν τῷ μαγειρείῳ. Ἡ γραῖα ἐξηκολούθει νὰ πλύνῃ· οὐδὲν ἄλλο ἔχει μαθεῖν κατ' ἄλλο τὸν βίον της παρὰ νὰ πλύνῃ, ὅλα της τὰ ἀισθητάματα συνεκτροβήθη εἰς τὸ νὰ πλύνῃ, ἐκ νεαρῆς δὲ ἡλικίας τῶν πάντων ἐστειρημένη καὶ ἐκτεθειμένη εἰς ἀπείρους κινδύνους, εὖρε σωτηρίαν νυχθημερὸν πλύνουσα καὶ τιμῶς ἀποκτεῖσα τὰ πρὸς τὸ ζῆν ὀνομαζομένη, εἰς τὸ ἔργον δὲ τοῦτο ἐπίσης κατέφευγεν, ὅσάκις ἐπρόκειτο νὰ συλλάβῃ ἀπόφασιν τινα. Ὑψωτικῶς ἐκίνουν τῆδε κἀκεῖσε τὰ ὑφάσματα αἱ τραχεῖαι χεῖρες, καὶ ὅλος μηχανικῶς εἰργάζοντο οἱ ξηροὶ βραχίονες, ἐν ᾧ χροσιζόντες μαργαρίται ἀφροῦ ἐξεστιάσσοντο ἐπὶ τῆς αὐστηρῆς μορφῆς τῆς γραῖας καὶ συνήνοντο μετὰ τῶν σταθόνων τοῦ ὑπερῶν τῶν ἐρρυτιδωμένων παρειῶν της καταρρέοντος ἰδρώτος. Βαθυμῶδον ἤρχισεν νὰ φαιδρύνεται τὸ ἰσχνὸν ἐκεῖνον πρόσωπον, ὅπερ ὑπὸ τὴν ἐξωτερικὴν του τραχύτητα ἐνέκρυπτε φυγὴν πλήρη ἀγαθότητος. Τὰ μεμυραμένα χεῖλη ἐμειδίων κατ' ἀρχὰς ἀνεπαυστήτως, ἔπειτα φαιδρῶς καὶ εἶπον: „Δὲν πρέπει νὰ δώσω τὸ κορίτσι σὸ πτωχοκομεῖον, ἄς μείνῃ κοντὰ μου, κ' ἐγὼ δὲ τὰ ἀγαπῶ σὰν ἴδιόν μου παιδί. Ἀλλὰ — καὶ ἡ φωνὴ προσέλαβε σκληρῶτερον τόνον — ἡ Ἰωσηφίνα πρέπει νὰ μάθῃ νὰ ἐργάζεται.

ΜΙΚΡΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ
Εἰκὼν τοῦ Ἑλλήνου καλλιτέχνη Γ. Ἰακωβίδου.

— Διὰ τί ἐκρατήσατε τὴν γυναῖκα; ἤρωτησεν αὐστηρῶς ἡ ἀστυνομία ὑπὸ τὴν μορφὴν βραυτοῦ ὑπάλληλου τὴν κυρὰ Φωτεινὴν, ὅτε αὐτὴ ἀνήγγιλε τὸν θάνατον εἰς τὸ Τριῆμα, καὶ ἔζητει νὰ κηδευθῇ δωρεὰν τὸ „πτωχὸν κείμενον“.

— Πῆρα τὴν μακαρίτισσα κοντὰ μου, εἶνε κάμποσοι μῆνες τώρα, διότι εἶχα ἀνάγκη μιὰ γυναῖκα νὰ μεβαλῶνῃ τὰ ἀσπρόρροχα.

— Καὶ διὰ τί ἤρρησε τῶσον ἡ ἀστυνομικὴ εἰδοποίησις;

— Ἐεῦρα γὰρ; Ἡμεῖς οἱ πτωχοὶ πρέπει ὅλα μοναχοὶ μας νὰ τὰ κάμνωμεν. Γὰρ τί δὲν εἰδοποίησεν ἡ μακαρίτισσα ἐγκαίρως τὴν ἀστυνομία.

— Χμ — καὶ μόνον αὐτό; ὑπέλαβεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ὑφῶν τους ὤμων του. Τὰ καταλαβαίνουμε!

— Ἦτανε, κύριε, τίμα γυναῖκα — ὅς τὸ λέγω, εἶπεν ἡ πλύντρια σκυθρωπῶς καὶ ἐξηκολούθησε, γὰρ τὴν ἐργασία της τῆς ἔδωκε κατωκίαν καὶ τροφήν. Καὶ ἐδούλευεν ἀδιάκοπα — διὸ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ μὴ μείνῃ χωρὶς σπῆτα — μαζί μὲ τὸ μικρὸ κορίτσι της.

— Λοιπὸν ἔχει καὶ παιδί! Αὐτὸ τώρα δὲ μὰς τὸ φορτώσῃ!

— Ὁχι, τὸ παιδί τὸ φορτόνομα ἐγὼ, ἀπήνησεν ἡ γραῖα καὶ ὑψώσεν ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν.

Διὰ νὰ καταστήσῃ βεβαίως ζητιάνη! ἀπήνησεν ἐκείνος βαναύσως. Αἱ χεῖρες τῆς πρεσβυτέρης κατέπεσαν μετὰ σφοδρότητος ἐπὶ τῆς πρὸ αὐτῆς τραπέζης, καὶ ὁ ὑπάλληλος ἀνορθώθηκε καὶ ἀγρίως ἀπειλοῦσεν αὐτὴν ἤρωτησεν.

— Τί σημαίνει τοῦτο;

— Εἶνε τῶσον ἀπελθὲν χέρια, ἐψιθύρισε ἡ γραῖα καὶ ἀπέσυρεν αὐτὰς βραδέως ἀπὸ τῆς τραπέζης, ἀλλὰ εἶνε τίμα καὶ ἐργατικὰ χέρια καὶ ἐλπίζω, τέτοια χέρια θ' ἀποκτήσῃ καὶ τὸ κορίτσι, ἡ Ἰωσηφίνα, κύριε, καὶ ὄχι ζητιάνικα χέρια, ἔ θεός νὰ μὴ τὸ δώσῃ!

ΓΛΩΣΣΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ὑπὸ
ΔΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ ΚΟΡΑΗ.

— Ἡ τέχνη τοῦ γράφειν, εἶνε τέχνη δύσκολος καὶ δὲν ἀποκτεῖται με αὐτοσχεδιασμούς, ὡς εἶνε οἱ ἴδιοί μου, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ κόπον πολὺν, καὶ χρόνον μακρὸν. Ἦθελεν εἶσθαι θαύμα, καὶ ὑπερ αὐτὰ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν τὰ θαύματα θαυμαστότερον, ἐδὼν ἡμεῖς, μόλις ἐξυπνίσαντες ἀπὸ τὴν μακρὰν βαρβαρότητα, λαμβάνομεν ἐν τῷ ἅμα καὶ ἐνόησας ἀκριβεῖς τῆς μορφώσεως τῆς τέχνης τοῦ γράφειν. . . . Αἱ πρῶται τῆς ἐξυπνίσσεως ἐνέργειαι καὶ κινήσεις, εἶνε σκορδισμοί, εἶνε χασιμήσις, εἶνε ψηλαφῆσις (tatonemens), καὶ παντεδοπικὴ ἀπορία καὶ ἀμηχανία. Τοιαῦται χασιμήσις, καὶ τοιαῦτοι σκορδισμοὶ εἶνε (καὶ χωρὶς μετροφορῆς ὑπόκρισις), καὶ οὐα ἐγὼ τολμῶ νὰ λέγω καὶ γράφω περὶ μορφώσεως τῆς γλώσσης.

— Ἐχετε ἀξίωμα τοῦτο, ὅτι ματαίως κοπιᾶτε νὰ μορφώσῃτε τὴν γλῶσσαν ἡμῶν, ὅσοι δὲν εἶνε βαπταμένοι καὶ καταμοχμευμένοι εἰς τὰ προγονικὰ συγγράμματα. Ὁμοθυμαδὸν οἱ Γάλλοι λέγουσιν, ὅτι ὁ Ῥακίνας ἔφερε τὴν γλῶσσαν τῶν εἰς τελειότητα, καὶ τελειότητα τοιαύτην, ὡςτε νὰ νομίζηται ἡ πρώτη γλῶσσα τῆς Εὐρώπης· ἀλλ' ὁ Ῥακίνας ἔξευρεν δια τὰ συγγράμματα τῶν παλαιῶν, καὶ ἐκαίρως ἀπὸ στήθους τὸν Ὀμηρον καὶ τὸν Εὐριπίδην. Ἐὰν εἰς αὐτοὺς ἔκαμε τοιοῦτον ἀποτέλεσμα ἡ γλῶσσα τῶν Ἑλλήνων, εἶνε ἀναμφίβολον ὅτι πολὺ περισσότερον θέλει συνεργῆσαι εἰς τὴν τελείωσιν τῆς ἡμετέρας, ἢ εἶνε ὁ μόνον λέξις ὀπείρους, ἀλλὰ καὶ φρασεολογίας πολλοτάτας ἐφύλαξε τῆς προγονικῆς ἀπαρτάλακτος.

— Ἡ τέχνη τοῦ γράφειν εἶνε τὸ τελευταῖον βῆμα τοῦ πολιτισμοῦ, οὐδὲ γεννάται κατὰ δυστυχίαν εἰς ὅλα τὰ πολιτισμένα ἔθνη ἀδιαφόρως. Πῶς εἶνε δυνατὸν λοιπὸν ἡμεῖς οἱ ἀρχαῖοι τοῦ πολιτισμοῦ, νὰ μεταβῶμεν πέραν ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Ἱερογράφου καὶ τῆς Ἀμαρτωλῶν σωτηρίας, ἢ καὶ τὸ χειρότερον τῶν δύο, τὸ ὕψος τῶν Ἀττικῶν σχολαστικῶν μας, εἰς τὸν ὄρθον χαρακτήρα τῆς ἐκφράσεως τῶν ἐνομιῶν!

— Γλῶσσα οὐτε δημιουργεῖται οὐτε μεταβάλλεται εἰς ὀλίγον ἔτιον. διάστημα. Μακρὸς χρόνος τὴν πλάσσει, καὶ μακρὸς χρόνος τὴν μεταπλάσσει, οὐδ' ἔμπορὲ νὰ τὴν ἐξαλείψῃ διότεια, ἀν δὲν ἐξαλείψῃ πρότερον αὐτὸ τὸ ἔθνος.

— Ἀλλὰ καὶ ὁ καλλωπισμὸς, ἢ νὰ εἴπω οὕτως κτενισμὸς καὶ στολισμὸς τῆς γλώσσης ἔχει ὄρια, τὰ ὅποια ὅστις ἀγωνίζεται νὰ ὑπερπηδῇ, γίνεται τύραννος τῆς γλώσσης, καὶ τύραννος γελοῖος, διὰ τὸ ἀδύνατον τῆς κατορθώσεως. Ἄλλο τι δημοτικώτερον παρὰ τὴν γλῶσσαν δὲν εἶνε· οὐτε εἶνε· οὐτε μοναρχίαν οὐτ' οὐτε οὐλομένην ὑπομένει. Ἡ γλῶσσα εἶνε αὐτὸ τὸ ἔθνος· οὐδὲ συγχωρεῖται νὰ τὴν καλλωπίζῃ καὶ νὰ τὴν στολίζῃ, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ βάλῃ εἰς τόπον αὐτῆς ἄλλην γλῶσσαν ἰδιῶν σου. Μὰς ὑποφέρει (νὰ ἐπαναλάβω τὴν μεταφορὰν) νὰ τὴν κενώσωμεν, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ τῆς πληγώσωμεν τὴν κεφαλὴν. Ἀπὸ τὸ ἔθνος ἐδημιουργεῖται, καὶ ἀπὸ τοῦ ἔθνους πάλιν τὰς φήφους μέλλουν νὰ κυρωθῶσιν ἢ νὰ γελωδοῦσιν ὡς ἀληθινῆς γλωσσολογίας φλυαρία, ὅσους ἐπινοήσῃ τις καθήμενος εἰς τὸ ταμεῖον του στολισμῶς τῆς γλώσσης. Ὅσον λογιώτεροι καὶ ἀν ἦναι αἱ διορθώσεις καὶ οἱ προβαλλόμενοι νέοι νόμοι, ἐὰν γίνονται βίαιως, τὸ ἔθνος προκρίνει τὰς συνθέσεις εἰς τὴν ἀκοήν του ἀλογίας παρὰ νὰ υποταχθῇ εἰς νέον νόμον ζυγόν, καὶ ἐπιμένει τῶσον ἰσχυρὰ εἰς αὐτὰς, ὡςτε ἀναγκάζει καὶ αὐτὸν τὸν νομοθέτην τελευταῖον, θέλει δὲν θέλει, νὰ συναλοῖγῃ με τοὺς χυδαίους.

ΔΥΟ ΑΣΤΕΡΙΑ.

Ἄλλα τᾶστρα τοῦρανοῦ, ἅμα ῥοθῇ τὸ βράδυ,
Τότε λάμπουν, φέγγουνε μέσᾳ τῷ σκοτάδι.
Κι' ἅμα ἰδοὺν τὴν ἀντηλιά τῆς αὐγῆς τα κάλλη,
Τότε φεύγουν, χάνονται, ὅλα σβουοῦνται κάλλι.

Δυὸ ἀστερία μοναχὰ ἦλιο δὲν φοβοῦνται,
Ἄμερα νόχτα φέγγουνε καὶ ποτὲ δὲν σβουοῦνται,
Ἐδὲ δυὸ μάτια καστανὰ εἶνε θρονασμένα . . .
Τᾶστειλ' ὁ Θεὸς τῆ γῆ γιὰ νὰ καλῶν ἔμένα!
Ἀθήνησι (1884).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

Ὁ ὑπάλληλος, ὅστις ὀλίγον προσοχὴν ἔδωκεν εἰς τοὺς λόγους τούτους ἤρωτησεν ἐπὶ ἀποτομώτερον τὸ ὄνομα τῆς θανούσης. Ἡ κυρὰ Φωτεινὴ ἤρχισεν νὰ τρέβῃ τὸ μέτωπόν της, δὲν ἠδύνατο ὅλος διόλου νὰ ἐνθυμηθῇ τὸ ὄνομα. Ἦτον ὄνομα δυσκολοπρόφερτον καὶ ξένον καί, ἐπειδὴ πάντοτε ἡ γραῖα τὸ ἔλεγεν ἠκρωτηριασμένον, ἡ μακαρίτισσα τὴν παρεκάλεσε νὰ τὴν ὀνομάξῃ ἀπλῶς Μαρίαν.

— Καὶ τὸ ὄνομά της ἀκόμη εἶνε ἀγνωστον; ἀνέκραξεν ὁ ἀστυνόμος, ὡπως δῆποτε πρέπει νὰ ὑπάρχωσιν ἐγγράφα τινα, τὰ ὅποια δὲ μὰς διαφωτισοῦσι περὶ τούτου.

— Τίποτε δὲν εὐρέθηκεν, ἀπήνησεν ἡ κυρὰ Φωτεινὴ.

— Πόσον ἐτῶν εἶνε τὸ κοράσιον;

— Ἡ Ἰωσηφίνα εἶνε ἔξ ἐτῶν.

— Πρέπει νὰ ἐρωτήσωμεν αὐτήν, δὲ ἔλθω αὐτοπροσώπως διὰ νὰ τὴν ἐξετάσω.

Ὁ ὑπάλληλος ἦλθε, συνοδευόμενος ὑπὸ ἑτέρου κατωτέρου ὑπάλληλου, ἀσθμαίνων καὶ ματωρῶς διὰ τὰς τέσσαρας ὀροφάς, ἄς ὤφειλε ν' ἀνέλθῃ.

Μεταξὺ τῶν ὀλίγων ὑπαρχόντων οὐδὲν εὐρέθη δυνάμενον νὰ ἐπιχώσῃ φῶς ἐπὶ τοῦ παρελθόντος τῆς μητρός καὶ τοῦ τέκνου της.

— Πῶς ὀνομάζετο ἡ μήτηρ σου; ἤρωτησεν ὁ ἀστυνόμος τὴν μικρὰν κόρην.

Ἡ Ἰωσηφίνα ἐσαύπα.

— Θέλω νὰ μάθω τὸ ὄνομα! ἀνέκραξε.

— Τὸ ὄνομα τῆς μητέρας μου;

— Μάλιστα!

— Ἡ μητέρα μου — ὀνομάζεται: μητέρα μου.

— Μωρὲ, τί ἐξυπο παιδί εἶσαι! Καὶ πόθεν ἦλθεν ἡ μητέρα μαζί σου ἐδῶ;

— Ἀπὸ μακρὰ, πολὺ μακρὰ.

Ὁ ἀστυνόμος εἶχε μεγάλην ἰδέαν περὶ τῆς τέχνης του καὶ ἐνόμιζεν, ὅτι καὶ εἰς τὰ δυσχερέστατα ζητήματα ἠδύνατο νὰ ἐξαγάγῃ τι ἀπὸ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνακρινόμενων. Δι' αὐτὸ ἀπέτεινε ταχέως ἀπείρους ἐρωτήσεις εἰς τὴν Ἰωσηφίναν, ἕως ἄντου τέλος ἐξάνεστη ἡ ζωρὰ φύσις τοῦ παιδίου.

(ἔπειτα συνέχεια).

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ

τοῦ
ΣΟΠΗΝΧΑΟΥΕΡ.

Χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῶν πρώτης τάξεως πνευμάτων εἶνε τὸ ἄμεσον τὸν κρίσειν των. Πᾶν δὲ παράγουσι εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς ἰδίας νοήσεως. Ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τῶν πνευμάτων ὁμοιάζουσι πρὸς ἡγεμόνας, ἐν ᾧ τὰ λοιπὰ δέονται μεσολαβήσεως, ὅπερ καὶ αὐτὸ τὸ ὕψος τῶν ὑποδευνῶν, ἄτε μὴ ἔχον οὐδένα ἴδιον τύπον.

Τάτε μόνον πρέπει νὰ ἀναγινώσκωμεν, ὅτε ἡ πηγὴ τῶν ἰδίων ἰδεῶν ἐστέρησε, ὅπερ συχνάκις συμβαίνει καὶ εἰς τὴν ἐξοχωτέραν κεφαλὴν. Ἐνθ' ἀπ' ἐναντίας δεινῶς κατὰ τοῦ ἁγίου πνεύματος ἀμαρτάνομεν, ἔταν λαμβάνομεν ἀνὰ χεῖρας βιβλίον διὰ νὰ ἀποδιωξώμεν τὰς ἰδίας καὶ πλήρεις δυνάμειος ἰδέας.

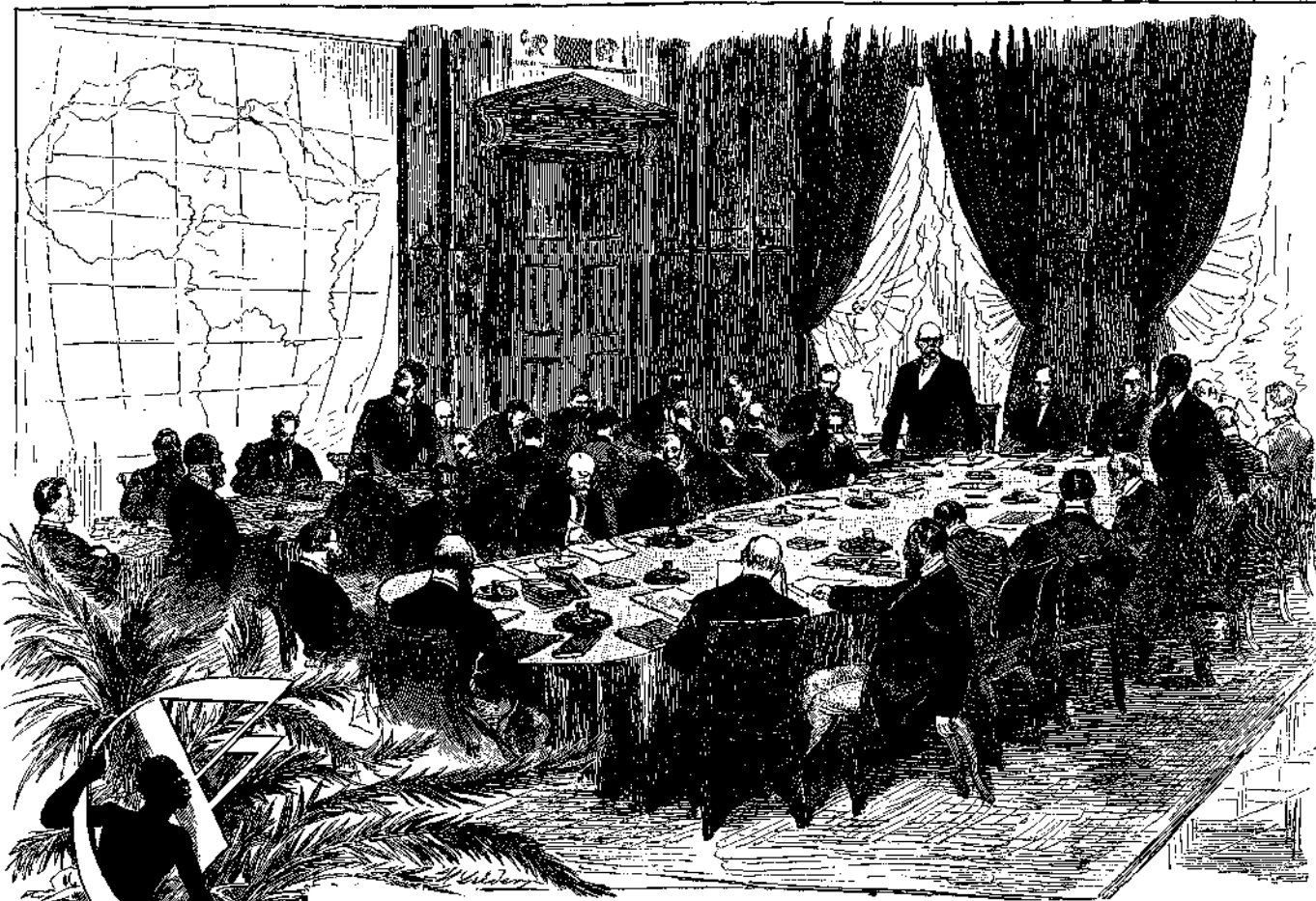
Ὅλιγοὶ μόνον ἔχουσι τὸ προνόμιον νὰ κρίνωσιν ἐξ ἰδίων δυνάμεων, πάντες δ' οἱ λοιποὶ ἀκολουθοῦσι τοῖς ξένοις δόγμασι καὶ παραδείγμασι. Διὰ ξένων ὀφθαλμῶν βλέπουσι, καὶ ἀκούουσι διὰ ξένων ὄτων. Διὰ τοῦτο εὐκολώτατον εἶνε νὰ σκεφθῇ τις, πῶς ἐν τῷ παρόντι σκέπτεται ὁ κόσμος, δυσκολώτατον δὲ, πῶς ὁ κόσμος δὲ σκέπτεται μετὰ παρελθόντων τριάνοντα ἐτῶν.

Προσφύεστατα ὄνομασαν τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἀνθρωπιστικὴν σπουδὴν, διότι δι' αὐτῶν μάλιστα ὁ μαθητὴς γίνεται πάλιν ἀνθρώπος, εἰςερχόμενος εἰς κόσμον ἀπηλλαγμένον πάσης τοῦ μεσαιωνισμοῦ κηλίδος, ἢ τῆς βραδύτερον τῶσον βαθύως εἰσέδωσεν εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν ἀνθρωπότητα, ὡςτε ἀκόμη καὶ σήμερον ἕκαστος γεννᾶται εἰς τὸν κόσμον φέρον ἐπὶ τοῦ προσώπου του τὸν ἔθνον τοῦτον, ὀφείλει δὲ ν' ἀποπλύνῃ αὐτὸν πρὶν ἢ καταστῆ πάλιν ἀνθρώπος.

Ἐν τῇ Ἠθικῇ τὸ πᾶν εἶνε ἡ θέλησις, ἐν τῇ Τέχνῃ οὐδὲν ἐν ταύτῃ τὸ πᾶν εἶνε ἡ δύναιμις.

— Ὅρατι τις θεὰ εἶνε καθαρτικὸν τοῦ πνεύματος, ὅπως καὶ ἡ μουσικὴ, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη, τῆς ψυχῆς.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΕΣΠΕΡΙΑΣ.

κι του τάπητος — την χρυσιν της τετραμμένης φράσεως επιτρέπουσι, φιλάτη μου, οι άνωθεν παρακαθήμενοι, πλην τοι υρβίου κ. Βίσμαρκ, διπλωμάται και επιβάλλει ή αγρία μορφή του κάτιθεν της εικόνας ώτακουστούντος τους έχεμύθους αντιπροσώπου Μαύρου, ύστις έσχε την αφρικανικήν ιδιοτροπιάν να περάση διά του σώματός του το στοιχείον Έψιλον, το μόνον δηλ., δι' ού δέν δύναται τις ν' άρχιση επιστολήν και το μόνον ακατάλληλον όπως χρησιμεύση ως δί-κτυον διά γυμναστικής άσκήσεως βαρβάρου, λίαν προύρωσ και άτόπως προ-αλείφοντος το σώμα του εις ευρωπαϊκήν εύκαμφίαν — επί του τάπητος λοιπόν της διπλωματικής τραπέζης κείται ως ζήτημα της ήμέρας ή περι Κόγκον ή μάλλον ή αφρικανική συνδιάσκεψις, πάντας νύν ενδιαφέ-ρουσα και έπομένως άξία κατά τι και της σής προσοχής. Μη προκατα-ληφθής από των παρεκβάσεων μου μηδέ νομίσης ότι προτίθεμαι να υπο-κλέψω τον πολύτιμόν σου καιρόν αφηγομένην πράγματα, ών ή άγνοια δέν ήδελέ Σε καταστήσει άσοφωτέρων. Δέν γράφω μυθιστοριάν και δέν δύνα-σαι να ισχυρισθής μετά του συμπολίτου μου Χάινε, ότι τον ένα οφθαλμόν έχω μόνον έστραμμένον επί του χαρτου, τον δε άλλον επί τινα άνητόν, άλλ' ως εκείνος έξήρει από του σαρκαστικού τούτου κατά των συγγραφέων του φύλου μας άφορισμού μονόφθαλμόν τινα φίλην του, αναμαρτίως δύνασαι να πράξης και σύ το αυτό, αναγινώσκουσα τās δεκαπενθημέρους εκθέσεις μου μετά της αυτης τουλάχιστον καρτερίας, μεθ' ής ειςασάθηλον εν έφη-μερίτι λόγον πολυλόγον τινός εκ Λακωνίας βουλευτου, αφού μάλιστα ου-δέν άλλο σκοπώ δι' αυτών, είμη ν' ανακεφαλαιώ ένίστε τά ένάστοτε εν τη Κλειώ υπό διακεκριμένων λογίων γραφόμενα, να έπεξηγή διά περιεκτικώς έρμηνείας τās ώραίαις αυτης εικόνας, και το ούσιωδέστερον, τους παρ ήμιν συμμοές σκοπίμως να συνιστώ.

Η άνωτέρω λοιπόν σκηνογραφία άπεικονίζει μεγάλην ιστορικόν κρί-σιν, ού μόνον διά την Γερμανίαν σημαντικήν, αλλά και δι' άπαντα τον κόσμον, και την παγκόσμιον ταύτην σπουδαιότητα έπικυρω ή παρουσία αντιπροσώπου των Ένωμένων πολιτειών και τ μελετιομένη έξάρτησι των

τυχών διολκλήρου ήπειρου από του εν Βερολίφ εκδοθησομένου βουλευμα-τος. Η έκτίμησις του γεγονότος τούτου αναποδράτως άπειτέ μικρόν τινα εν τή παρελθόντι διατριβήν, την μόνην συνήθειον όδηγόν της επί των μελλόντων κρίσεως. — Η ιστορία των δυτικών της Αφρικης άκτών ανα-γράφει από τεσσάρων σχεδόν εκατονταετηρίδων διαφόρων Πορτογάλων έμ-πόρων περιπλανήσεις, ακουσίους κατόπιν ανακαλύψεις, έπικερδεστάτας βρα-δύτερον έμπορίας και επί τέλους συντηρητικας εν όνόματι του πολιτισμού και της προτεραιότητας κατακτίσεις δια της αυτοσχέδιου των έμπορικων πρακτορείων μεταβολής εις στρατιωτικούς σταθμούς. Η διάδοσις του χρι-στιανισμού και ή σύγχρονος έξάσκησις της δουλεμπορίας απέβησαν έπιερ-δέσταται συλλαγαί και ή πρωτεύουσα του Κόγκου Σάν Σαλβατωρ ήμαίς προ δύο έτι αιώνων μετά τεσσάρων μυριάδων κατοίκων, αναδειξανται μά-λιστα άπιστέτως νεωτεριστάς και τολμητάς βασιλείς, ενδιώξαντας εν μιξ ήμέρα και ιεραποστόλους και άρμιστάς και παντοίους άλλους ευρωπαϊκούς φωτοδότας και προστάτας. Άγγλοι, Γάλλοι και Ολλανδοί συνήντησαν βραδύτερον μετά των Πορτογάλων επί του αυτού έδάφους, άνίστους έκπο-λιτιστικής ύπεροχής αντίζηλάς δι' αίματοχυσίων διεκδικούντες και απλή-στως εν τή μεταξύ έμμεταλλευόμενοι τά πλούτη της απέραντου χώρας άνευ ούδεμιάς δυστυχώς πραγματικής πρωτοβουλίας προς έσωτερικήν αυτης διοργάνωσιν. Τή αληθεία ή Άγγλία μόνη κατά τās αρχάς του παρόντος αιώνος έπραγματώσεν εν μέρει τās εύχάς μεγαθύμων και φιλανθρώπων τέκνων της, κατ' ούδέν εν τούτοις συντέλεσα προς ίκανοποίησιν των ευ-ρωπαϊκών παραπόνων, μεγεθυνομένων συν τās ίδιαις αυτης έμπορικας και κατακτητικας ώφελείας. Έπέπρωτο δ' εν τās ήμέραις ήμιν Γαλλία και Γερμανία εν δόσεσιν αυτην διδάγματα μεγαλειότερον σεβασμού προς άπρο-όπτους τινάς συμμαχικούς συνδυασμούς, δι' ών ο άσκαριαστός σιδηρούς Άρ-χιραμματεύς δοκιμάζει να επιδέση τον λαμπρότερον εδάμαντα εις το στόμμα της διπλωματικής άρχισίας του, παρεχούσης την φοράν ταύτην άμτρον στάδιον χρησιμοποίησεως της υπερεχειλιζούσης την μέσην Ευ-ρώπην βιομηχανικής παραγωγής και εύρτατον έδαφος άξήμιου έργαταστά-σεως εις τους άλλαχού αποικίζοντας συμπολίτας του.

Έκεί λοιπόν, εν τη αυτη πόλει και τή αυτη μεγάλη και τή αυτη

έπι αιδούση, ένθα πρό έπταετίας έτέθησαν αί βάσεις του εν Άνατολί κα-θεστώτος, διανεμόμεται νύν άθορύβως οι κραταίοι της γής ε'δεσπούτος έκ-θέσεις, καθ' όν τρόπον αφηγοούνται το πρόηγμα αί έφημερίδες, εις άς και Σε παραπέμπω, φιλάτη μου, άπαυδήσασα εκ της αφρικανικής ταύτης εκδρομής μου και μη εύρισκουσα άνά τās έρήμους δημοσιογραφικήν δάφνην.

Η από τινος περι αυτοκινήτων τραπεζών πολλούς παρ' ήμιν θπα-σολούσα φήμη και πειραματική του πράγματος έξέτασις έδοκέ με άφορ-μήν εις περιουλλογήν όλγων τωνών περι πνευματισμού σημειώσεων, ως έπιλόγου της χαριστάτης διατριβής του κ. Ι. Σκολίσση και είσαγωγής εις διεξοδικωτέραν του κ. Α. Ρ. Ραγκαβή μελέτην, ήν ή Κλειώ προσεχώσ ή-λει δημοσιεύσει.

Φαίνεται ότι και ο πνευματισμός, πάσης άλλως έπιστημονικής βί-σεως στερούμενος, έμελλεν επί τέλους, περιπεσών εις τās χείρας των ταχυ-δακτυλογράων, να απογυμνωθή όλης της έξωτερικής και έπιπλάστου αήλης του. Πρό πολλών έτών πολυάριθμοι φιλόσοφοι, φυσιοδίφαι και ίατροι διε-κίρυσαν, ότι τα άμέσως ή έμμέσως γνωστά αυτοίς καταστάνα πειράματα των πνευματιστών δέν έινε δυνατέν να γίνωσιν άντικείμενα έπιστημονικής έρεύνης, μη έχούσης ούτε άφορμήν, ούτε τά μέσα και την δύναμιν προς έξήγησιν των υποτιθεμένων εκείνων φαινομένων. Έκεινος μόνος ο φυσιο-δίφης, όστις κατά τύχην δά ήτον έξ' εσου έπιτηδέσιος και εύρητής ταχυδα-κτυλογράς, δά κατώρθου να άρη τον περικαλύπτοντα τον πνευματισμόν πέπλον και ν' αποκαλύψη το μυστήρια αυτου.

Μετ' άλληλοδιαδόχους ήτας οι πνευματισται περιωρίσθησαν βαθυ-δόν εις στενότερους κύκλους, εάν δε έμειναν ένιαχου λείψανα τούτα τα της θαυματουργικής ταύτης τέχνης, σημαίνει ότι οι νεκρομάντιες ούτοι έινε πε-προικισμένοι δι' έκτάκτου ταχυδακτυλογραφικής ίκανότητος. Δέν έινε λοι-πόν άπορον, αν εις Sade κατώρθωσεν εν τούς ήμετέροις ακόμη χρόνους να κινήση τον θαυμασμόν ουκ όλγων γηραιών καθηγητήων της Λευσίας και να ώδήση τον αποθανόντα περιώνυμον μέν, αλλά και λίαν έκκεντρικόν κα-θηγη. Zöllner εις την παραδοχήν τετάρτης διαστάσεως. Μετά τά τέως γε-νόμενα πειράματα έινε αδύνατον πλέον να κινήθι το ενδιαφέρον του κοινου κόσμου, όσον έγινετο κατά το 1870. Και εν τούτοις υπάρχουν έτι παντα-χού σκληροτράχηλοι πνευματισται και πολυάριθμοι σύλλογοι έξοριστών, δέν έινε δε δύσκολον να όρήση τις τά στοιχεία και τά άτομα, έξ' ών αποτε-λούνται. Το μέγιστον αυτών μέρος έινε γυναίκες πάσης ηλικίας, ο δε κορ-μός αποτελείται εκ βαλκανιστόμων αποστόλων και εκ ποιήλου όλου ήπα-τημείων. Μεταξύ των τελευταίων τούτων υπάρχουν τή άντι πολλή ψυχή ανάγκην παρηγορίας έχουσαι και ίδείας πρωτοτύπους και άσφαείς, έτι πε-ρισσότεραι συγκεχυμένα κεφαλαί, άκριτοι και φαντασιώδεις φύσεις μεθ' ήδονής άπατάσαι έαυτάς, αποτυφλούμεναι υπό των υποτιθεμένων έπιστη-μονικών θεωριών του πνευματισμού και εν τή διαρκή έξαψιν γιγρομένην εύπιστία των ανεχόμεναι να διαφείρηται και το υπόλοιπον της καλαισθη-σίας των δια της άηδοϋς χυδαϊότητας και αποτροπαίου ήλιθιότητος των πάντοτε θεατρικώς γνωμένων πειραμάτων των πνευματιστών. Ο ταχυ-δακτυλογράς λέγει άποκαλύπτως, ότι έξασεί τέχνην, ήν μετá κόπου έξέ-μαθε και δι' ής έλπίζει ν' αποκτήση τά προς το ζήν αναγκαία, ο πνευ-ματιστής τούναντιον προσπαθεί έχων τον αυτών άργυρολογικόν σκοπόν να περιβάλλη έαυτόν δια της αήλης του μυστηριώδους και ύπερφυσικού.

Από των ταχυδακτυλογραφών μεταβάνουσα εις τους ποιητάς και ζω-γράφους όδηγώ την προσοχήν σου εις την λαμπράν εικόνα της Ίριγενείας εν Ταυριδι υπό Έδμόνδου Κανάλδ. Η μορφή της Ίριγενείας του Γκαίτε παντοίων καλλιτεχνημάτων παραστάσεις παρέσχεν εις την φαντασίαν των τεχνιτών, εκλεγόντων ιδιαιζόντως την στιγμήν, καθ' ήν μονήρης ή ίέρεια της Άρτεμιδος παρά την ακτήν ένθυμείται μετά πόδου την πατρίδα. Εν τή σκηνή της θαλάσσης όρμη άνυψούται ο ναός της θεάς και περι αυτον μεγαλοπρεπείς κυπάριστοι καθιστώσι πλήρες μυστηρίου το ρωμαν-τιζόν του μύθου λυκόφους. Τους ώραίους στίχους του Γκαίτε, ως συν-τελούντας εις την ένίσχυσιν της από της εικόνας έντυπώσεως του βλέπον-τος αυτην, παραδέτω κατά την λαμπράν μετάφρασιν του κ. Αλεξάνδρου Ρ. Ραγκαβή:

„Ξένη μένω πάντοτε·
ο πόνητος με χωρίζει των φιλιτών μου·
μακράς ήμέρας ίσταμαι εις τίν ακτήν,
και ή ψυχή μου τίν Έλλάδα μου ζητεί·
Άλλ' εις τους στεναγμούς μου αποκινείται
το κύμα του πελάγους το βαρύθρουνον.
Ούχι τή όστις των γονέων του μακράν,
των αδελφών, ζή μόνος! Είς τά χείλη του
συντριβί ή λύπη της ζωής την κύλιμα·
μακράν φοιτάσι πάντοτε αί φροντίδες του
προς του πατρός τους οίκους, όπου τ' ουρανού

ο ήλιος το πρώτον τή ήνέψε
τήν έντασιν, και όπου εν τās παιδικάς
έμψλικας συνήπτον οι γλυκείς δεσμοί.“

Άπό της αρχαίας γαλήνης, ήν αποσπείν πάν καλλιτέχνημα αναπαρι-στών σκηνάς της έλληνικής μυθολογίας, αποσπώμενον δέν μεταπίπτει το βλέμμα του έλληνος αναγνώστου ως εις ξένον θέαμα, όσάκις ή χριστιαν-ική ζωγραφική τās πρωτογενείς μάλιστα της θρησκείας ήμιν και ποιητι-κοτάτας σκηνογραφίας ανέλισθη. Η πολλοχώς το νέον θρησκείμα έξυπη-ρητήσασα έλληνική παράδοσις και γλώσσα δικαίως παρέχει εις πάναν έν-θουσιώδη καρδίαν ποιήματα δέλητρα συνειρμού του αρχαίου και νεωτέρου κόσμου, έφ' όσον δικαιολογή τούτο ή ανθρωπιωτέρα των γλωσσών και η θειοτέρα των θρησκείων. Ο χαριετιμος των άγγέλων προς τους ποιητας, ή έπιβλητικας κατασκευτική εκείνη των ουρανίων ώδή: „Αόδα εν ύβρίστοις Θεού και επί γής ειρήνη· εν ανθρώποις εύδοκία“ έινε οικιωτέρα και των λυρικωτέρων της αρχαιότητος τίνων εις την συγκινουμένην ήμιν καρ-δίαν, άφ' ού δια ταύτης εύηγγελισθη το ύψηλότερον των διδαγματων, ή προς τον πλησίον αγάπη. Ταύτην δε του χαριετιμού την στιγμήν προσ-επαθήσεν ο καλλιτέχνης ν' αποτυπίση εν τή Ρεννήσει του Χριστου, έξασίω έντως καλλιτεχνήματι, ύπερ συνδυάζει, κατά την γνώμη των πρώ-των εν Βερολίφ αυτοπτών αυτου τεχνοκρίτων, την έπιτυχίαν άμμηχτου ευ-ρυθμίας και ύπερφους άμα έπιβολής.

Άλλ' ήδελες μεμφιμοίρις δίξει τά χείλη, αν φυλλομετρούσα τίν Κλειώ ούδέν εύρισκας εν αυτη ούτε ύπάρχει ούτε λεγόμενον περι έλλήνων καλλι-τεχνών, και δικαίως επαναλάβει παλαιά σου παράπονα περι της τύχης ήμιν, καταθεδωκισμένων να θαυμάζωμεν μόνον των άλλωγονών τ' άριστο-τεχνήματα, έφ' όσον ούδέν ήμετες οι νεώτεροι εν τη τέχνη προς έπίδειξιν έχωμεν. Θάρρει εν τούτοις, φιλάτη μου, διότι από τινος δικαιοσύμδα με-γαλοφώνως ν' αναγινώσκωμεν την φιέλληνοϊν εκείνην προφητείαν του Σατωβράνδου, καθ' όν πιθανώς ήμέραν τινα πολλά δθ' διδάξωμεν τους παρ' όν νύν διδασκάμεθα. Η πλήρης χαρίτος έλληνικής μικρά των μικρών παθημάτων εικών έινε έργον του Γεωργίου Ίακωβίδου, Έλλη-νος εκ Λέσβου, πρό δεκαετίας μαθητου της εν Άθίναις Σχολής των τε-χνών και κατόπιν της εν Μονάχφ καλλιτεχνικής Ακαδημίας, νύν δ' ένός των μάλιστα διακεκριμένων εν τη Έσπερία ζωγράφων. Οι εν τη βουαρυκή πρωτεύουση όμογενείς καλλιτέχναι, ών τά έργα φιλοστόργως και μετ' εύνοήτου ύπερφηφείας δά προτιμούνται πάντοτε υπό της Κλειως, σκο-πούσης πολλοχώς ν' ανταποκριθι εις τās ρακατιήσεις των αναγνώστων αυτης, παρέσθη μεχρι τούδε τās ένθαρρυντικώτερας ένδειξεις της έλλη-νικής εν τη τέχνη ιδιοφυίας, όταν μάλιστα ύπερχου αναπτύξεως κοι-νών δεόντως εκτιμώ και ούδέποτε παραγνωρίζει την αληθινήν άξίαν. Και άπειρίζουσα προς το ζήτηρον εκίνω ζωγράφημα, εις όποιας άρα γε ανα-πολήσεις της γλυκείας των παιδικών ήμιν χρόνων ηλικίας έβυθίσθη, ότε ή αίμαρόρος έγγείρησις, το τρύπημα των ατέιων, άνκατεδεμένη της την άγέλαστον μάμμην, έξετελετο τόσο έπιτηδέως και άμα άπανθρή-πως, ώστε άνοούσις τις προπαθεία εις τās μεταγενετέρας τθνικας ήμιν, και υλικας των άνδρών, άποκαρτερήσεις, τās παντοειδεις δηλονότι προς καλλωπισμόν άνθυσίας και φροντίδας και τās άμε-τρήτους δυσίας [εις τον βρωμόν του παντοκράτορος Συρμού; Άλλ' αν Συ εις τούτατας άναμνή-σεις έντροφής, εύρον και εγώ εκ των τελευταίων τούτων λέ-ξεών μου άφορμήν να δίξω το εωαισθητότερον των ζητημάτων, να προσμασώ δηλονότι όλίγα τινά σήμεραν περι των Συρ-μύων έκτειθέσα τον τρόπον, δι' ού δά έπιληφθώ εν τή προ-εχει φυλλαδίφ της έρμηνείας των νύν και τότε παρατεθησο-μένων εικόνων. Απέχω σήμεραν του τολμηρού τούτου έγγεγρήμα-τος, ουχι μήπως φωραθώ καινο-τομοθούσα — ως ίσως διόχυ-ριοθήσονται τινες — ένφ' πρό μιάς και πλέον δεκαετηρίδος ο Νέστωρ των παρ' ήμιν δημο-σιογράφων ασμέντατα διά των

Μαρίων Όσων του χαριετιμοίαν προεξέλωσε και τους μάλλον άδυσωπή-τους κριτάς, άλλ' ως μη γνωρίζουσα έτι αν ήνε φρόνιμον ν' άρχισω, προ-βλέπουσα ότι ένεκα άμειλίκτου τυπογραφικής ανάγκης δά Σε παρα-

πέμφω αίφνης εις τὸ αμέσως προσεγὲς φυλλάδιον· καὶ ἔπειτα κατὰ τὰ *Δωδεκάμερα* αἱ πρὸς τὴν φαλίδα καὶ τὴν βελόνη σχέσεις Σου, ὡς ἔλλη νίδος χριστιανῆς, ἐντείνονται μέχρις ἐχθροπαθείας.

Θ' ἀνεχθῆς βεβαίως ἐκ τῶν προτερίων τὴν χρῆσιν καινοφανῶν τινῶν λέξεων, ὅσον καὶ ἂν τὸ ὑπάρχον τῆς γλώσσης ἡμῶν λεξιλόγιον εἶνε ἐπαρκέστατον διὰ τὸ γυναικεῖον στόμα. Διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, ἴσθι πρὸς ἀπαλλαγὴν

γλωσσικῶν παρατηρήσεων ἀναφερομένων κτλ. . . . ἐφρόντισα νὰ θεωρηκῶ ὡς ὀπίσθεν τῶν λησμονηθειῶν τοῦ Κοραῆ συμβουλευῶν, ὡς ὡς ὀντιστάθμισμα τῶν συρρικνῶν νεωτερικῶν μου ἐξέθαψε, συνέλεξε, ἀπεθυσάρισε καὶ δὴ δημοσιεύῃ κατὰ καιροῦς ἡ *Κλειώ*. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν Σοὶ γνωστοποιῶ ὅτι ἀπὸ τινος ἐν τῇ σεμνῇ γερμανικῇ κοινωνίᾳ μεγάλη φροντίς καταβάλλεται πρὸς ἔσον ὅσον τε πλησιέστερον συνδυασμὸν τῶν διαφόρων κατὰ τὰς διαφόρους τοῦ ἔτους ὥρας συρμῶν. Ὅστω τὰ

καρταδιέμενα τελευταῖα φθνοπωρινὰ καὶ πρωϊμῶτατα χειμερινὰ ὑποδείγματα παρέχουσι μεγάλην ἐλευθερίαν εἰς τὰς εἰκονόμους χεῖράς Σου, δυναμένης νὰ μετατρέψῃς τὴν προγενεστέραν εἰς σύγχρονον ἐνδυμασίαν. Τὰ πολὺμάλλα μάλιστα ὑφάσματα, τὰ ἐρισύγα, τὰ διαγωνίως ἐξυφασμένα κασιμίρια, ὅστω ἐξ ἀνάγκης ἐνίοτε ἀποδέτουσιν εἰς τὰ ψυχρότερα ἐδῶ κλίματα, δυνατόν, καὶ ἀρεστὸν εἶναι παρ' ἡμῖν, νὰ χρησιμοποιῶνται καὶ μέχρι μέσου χειμῶνος, ἀφοῦ μάλιστα τῶν τοιοῦτων μόνον γίνεται χρῆσις διὰ τὰ λεγόμενα φορέματα τῆς ἐπισκέψεως, ἀπὸ πολλοῦ καταργηθείσης τῆς μεταξῆς, ἥτις δὲν ἀντέχει εἰς τῆς βροχῆς τὰς θωπείας οὐδὲ προφυλάττει ἀπὸ τῶν νυγμῶν τοῦ φύγου. Ἡ εὐνοϊκὴ αὕτη διὰ τὰς φρονίμους οἰκονομὰς ἐπιβράτῃσι τῶν ἐφθνητοτέρων καὶ στερεωτέρων ἅμα ὑφασμάτων δὲν διεικτιολογῆι πλέον τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον ἰσχυρισμὸν, καθ' ὃν ἡ συγχῆ τῶν συρμῶν ἀλλαγὴ οὐδὲν ἄλλο εἶνε εἰμὴ ἐπονεῖδιστος φόρος, ὃν καταβάλλει ἡ ἐργασία τοῦ πτωχοῦ εἰς τὴν ματαιότητά τοῦ πλουσίου.

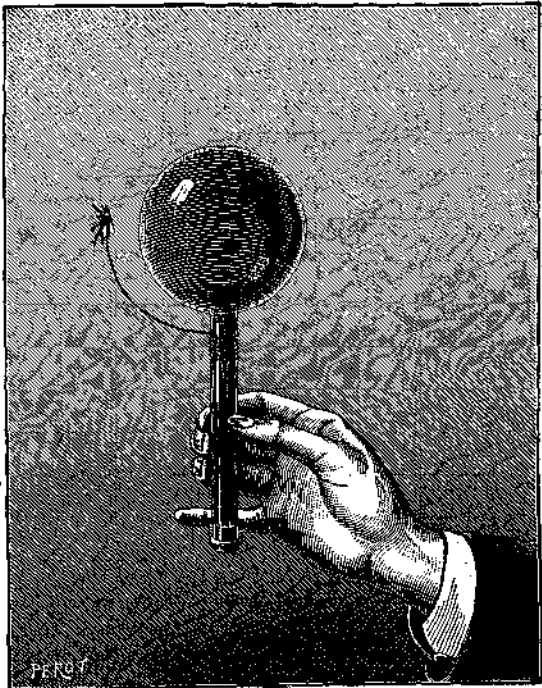
Ἐπὶ τοῖς τοῖς ἔχε ὑπομονὴν μέχρι τοῦ τέλους τῶν ἑορτῶν, ὅτε δὴ ἐπανέλθω πρακτικώτερα καὶ πολυλογώτερα εἰς τὸ θέμα, ἐνῶ ἐν τῇ μεταξὺ μένω

ἡ αἰωνίως Σὴ
ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΥ.

ΔΙΑΧΥΣΙΣ.

Μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, πλην τῆς εἰς τὰ σχολεῖα φοιτήσεως, παραγόντων τῆς ἐν Γερμανίᾳ αὐξήσεως διανοητικῆς τοῦ κοινῶ ἀναπτύξεως, εἶνε καὶ τὸ πολλαχῶς ὑπὸ τοῦ τύπου ἀναρριπιζόμενον ἐνδιαφέρον αὐτοῦ εἰς ζητήματα παντοίας ὕλης καὶ ὅπωςδῆποτε συνδεόμενα πρὸς τε τὰς καθημερινὰς χρεῖας καὶ τὰς ἄλλας προόδους τῆς τέχνης καὶ ἐπιστήμης καθόλου, καὶ τὴν θρησκείαν καὶ βιομηχανίαν ἰδίᾳ. Κατὰ τὰς μακρὰς τοῦ χειμῶνος νύκτας, ὡς ἕκαστος οἰκογενειάρχης φροντίζει νὰ καθιστῆ εἰς τὰ βαθυπυλὸν ἀναπτυσσόμενα τέκνα του τερπνοτέρας, παρέχων αὐτοῖς μετὰ ἐπιπλέον σχο-

λικὴν ἐργασίαν ἄλλας εὐαρέστους καὶ ἐλαφρὰς ἀσχολίας, ἐπειροθήσαν παιδιαί τινες κατ' ἐξοχὴν συνονοῦσαι τὸ τερπνὸν σὺν τῇ ἀφελίμῳ, ὃν θέλομεν δημοσιεύει συνεχῶς τὰς μάλλον περιέργους συνοδευόμενας καὶ διὰ τῶν οὐκείων εἰκόνων.

Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν παρίσθησι λίαν περιέργον πείραμα, τὴν κατασκευὴν τοῦ πρωτογενούς, ἀλλ' οὐχὶ ὅλως διόλου ἀγρήστου μικροσκοπίου, ἥτις εἶνε ἀπλουστάτη· ἀρκεῖ μόνον νὰ λάβωμεν κοίλην ὑαλίνην σφαῖραν, ἣν πληροῦμεν ὕδατος, καὶ νὰ τοποθετήσωμεν τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ θέλομεν νὰ παρατηρήσωμεν, καθὼς δευνύσει ἡ εἰκὼν, ἥτις τοιοῦτοτρόπως, ὥστε ἡ σφαῖρα νὰ ἴσταιται μεταξὺ τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ τοῦ παρατηρούμενου ἀντικειμένου. Τοῦτο φαίνεται κατόπιν πολὺ μεγαλειότερον εἰς τὴν ἀντίθετον πλευρᾶν τῆς σφαίρας.

Παιδικὴ πονηρία. Ἀπὸ τώρα πλέον, παιδάκι μου, πρέπει πάντοτε καὶ μὲ ὅλους νὰ ἴσαι εὐγενῆ καὶ περιποιητικὸς εἶτε ἔχομεν, εἶτε δὲν ἔχομεν συναναστροφὴν, ἔλεγε μία μήτηρ νοθετοῦσα τὸν μικρὸν τῆς υἱόν.

— Πολὺ καλὰ, μητέρα μου, ἀλλὰ ἐσὺ δὲν φέρουσαι ἔσση εἰς ὅλον τὸν κόσμον

— Πῶς; Δὲν φέρομαι ἐγώ ;

— Βέβαια! νά, ἔταν ἔρχωνται ἡ θεαίαι, ὅλο ταῖς παρακαλεῖς νὰ παρουν ἀκόμα, κί ἕνα ἄλλο γλυκύσμα, ἀμὰ ἐμένα καμμιὰ φορά ὡς τώρα γι' αὐτὸ δὲν με παρακάλεσες!

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ — Πρὸς τοὺς κυρίους Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ζ, Η, Θ, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ξ, Ο, Π, Ρ, Σ, Τ, Υ, Φ, Χ, Ψ, Ω . . . παρακαλουμένους ἔπαξ διὰ παντὸς νὰ μὴ πέμπωσιν ἡμῖν στίγους πρὸς δημοσιεύσιν, ἂν δὲν παρακληθῶσι πρὸς τοῦτο δι' ἐπιστολῆς τοῦ Ἐκδότη.

Ἐκδότης Π. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

Τύπος: Bär & Hornann, ἐν Λειψίᾳ. — Χάρτης ἐκ τῆς Neuo Papiermanufaktur, ἐν Στρασβούργῳ. — Μελένη Frey & Senning, ἐν Λειψίᾳ.